

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a doua)
12 decembrie 2006*

Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran
împotriva
Consiliului Uniunii Europene

„Politica externă și de securitate comună – Măsuri restrictive adoptate împotriva anumitor persoane și entități în cadrul combaterii terorismului – Înghețarea fondurilor – Acțiune în anulare – Dreptul la apărare – Motivare – Dreptul la protecție jurisdicțională efectivă – Acțiune în despăgubiri”

În cauza T-228/02,

Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran, cu sediul în Auvers-sur-Oise (Franța), reprezentată de către J.-P. Spitzer, avocat, domnul D. Vaughan, QC, și É. de Boissieu, avocat,

reclamantă,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de domnii M. Vitsentzatos și M. Bishop, în calitate de agenți,

pârât,

susținut de

Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, reprezentat inițial de domnul J. E. Collins, ulterior de doamnele R. Caudwell și C. Gibbs, în calitate de agenți, asistați de doamna S. Moore, barrister,

intervenient,

având ca obiect inițial, pe de o parte, o cerere de anulare a Poziției comune 2002/340/PESC a Consiliului din 2 mai 2002 de actualizare a Poziției comune 2001/931/PESC privind aplicarea de măsuri specifice pentru combaterea terorismului (JO L 116, p. 75; ediție specială în limba română, capitol 18 volum 1 p. 179), a Poziției comune 2002/462/PESC a Consiliului din 17 iunie 2002 de actualizare a Poziției comune 2001/931 și de abrogare a Poziției comune 2002/340 (JO L 160, p. 32), precum și a Deciziei 2002/460/CE a Consiliului din 17 iunie 2002 de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 2580/2001 privind măsuri restrictive specifice îndreptate împotriva anumitor persoane și entități în vederea combaterii terorismului și de abrogare a Deciziei 2002/334/CE (JO L 160, p. 26), în măsura în care reclamanta figurează pe lista persoanelor, grupurilor și entităților cărora li se aplică aceste dispoziții, și, pe de altă parte, o cerere de despăgubiri,

* Limba de procedură: franceza.

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (Camera a doua),

compus din domnii J. Pirrung, președinte, N. J. Forwood și S. Papasavvas, judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 7 februarie 2006,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul litigiului

- 1 Din dosar reiese că reclamanta, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran (Organizația Mujahedinilor Poporului din Iran, Mujahedin-e Khalq în persană), a fost înființată în 1965, stabilindu-și ca obiectiv să înlocuiască regimul Șahului Iranului, iar ulterior regimul mulahilor, cu un regim democratic. Aceasta a participat, în 1981, la fondarea Consiliului Național al Rezistenței din Iran (NCRI), organ care se autodefinește ca fiind „parlamentul în exil al rezistenței” iraniene. La vremea faptelor aflate la originea prezentului litigiu, aceasta era compusă din cinci organizații separate, precum și dintr-o secțiune independentă, constituind o ramură armată care își desfășura activitatea în interiorul Iranului. Totuși, conform propriilor afirmații, reclamanta și toți membrii săi au renunțat în mod expres la orice activitate militară începând cu luna iunie 2001 și la ora actuală nu mai are o forță armată.
- 2 Prin Ordonanța din 28 martie 2001, Secretary of State for the Home Department (ministrul de interne al Regatului Unit, denumit în continuare „Home Secretary”) a inclus reclamanta pe lista organizațiilor interzise, în temeiul Terrorism Act 2000 (Legea din 2000 privind terorismul). Reclamanta a introdus două acțiuni paralele împotriva acestei ordonanțe, un apel (appeal) în fața Proscribed Organisations Appeal Commission (Comisia de apel pentru organizațiile interzise, POAC) și o acțiune în revizuire (judicial review) în fața High Court of Justice (England and Wales), Queen’s Bench Division (Administrative Court) [Înalta Curte de Justiție (Anglia și Țara Galilor), Queen’s Bench Division (tribunal administrativ), denumită în continuare „High Court”].
- 3 La 28 septembrie 2001, Consiliul de Securitate al Națiunilor Unite (denumit în continuare „Consiliul de Securitate”) a adoptat Rezoluția 1373 (2001) de stabilire a unor strategii pentru combaterea terorismului, prin toate mijloacele, și în special combaterea finanțării acestuia. Alineatul (1) litera (c) din rezoluție prevede, în special, că toate statele membre îngheață fără întârziere fondurile și alte bunuri financiare ori resurse economice ale persoanelor care comit sau încearcă să comită acte teroriste, care participă la sau facilitează comiterea de acte teroriste, ale entităților aflate în proprietatea sau controlate de asemenea persoane, ale persoanelor și entităților care acționează în numele sau sub conducerea unor astfel de persoane și entități.
- 4 La 27 decembrie 2001, considerând că era necesară o acțiune comunitară pentru punerea în aplicare a Rezoluției 1373 (2001) a Consiliului de Securitate, Consiliul a adoptat, în temeiul articolelor 15 UE și 34 UE, Poziția comună 2001/930/PESC privind combaterea terorismului (JO L 344, p. 90; ediție specială în limba română, capitol 18 volum 1, p. 175) și Poziția comună

2001/931/PESC privind aplicarea de măsuri specifice pentru combaterea terorismului (JO L 344, p. 93; ediție specială în limba română, capitol 18 volum 1, p. 179).

- 5 În conformitate cu articolul 1 alineatul (1) din Poziția comună 2001/931, aceasta se aplică „persoanelor, grupurilor și entităților implicate în acte de terorism, a căror listă este prevăzută în anexă”. Numele reclamantei nu figurează în lista respectivă.
- 6 La articolul 1 alineatele (2) și (3) din Poziția comună 2001/931 se definește ce trebuie să se înțeleagă prin „persoane, grupuri și entități implicate în acte de terorism” și respectiv prin „act de terorism”.
- 7 În conformitate cu articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931, lista din anexă este întocmită pe baza unor informații precise sau a unor elemente de dosar care arată că s-a luat o decizie de către o autoritate competentă în ceea ce privește persoanele, grupurile și entitățile vizate, fie că este vorba de inițierea unor cercetări sau a urmăririi penale pentru un act terorist ori de tentativa de a săvârși, de a participa la sau de a facilita un astfel de act, bazate pe probe sau indicii serioase și credibile, fie că este vorba de o condamnare pentru astfel de fapte. Prin „autoritate competentă” se înțelege o autoritate judiciară sau, în cazul în care autoritățile judiciare nu au nicio competență în domeniul respectiv, o autoritate competentă echivalentă în acest domeniu.
- 8 În conformitate cu articolul 1 alineatul (6) din Poziția comună 2001/931, numele persoanelor și ale entităților incluse pe lista din anexă vor face obiectul unei revizuiri la intervale regulate, cel puțin o dată pe semestru, pentru a se asigura că menținerea lor pe listă rămâne justificată.
- 9 În conformitate cu articolele 2 și 3 din Poziția comună 2001/931, Comunitatea Europeană, acționând în limitele competențelor pe care i le conferă Tratatul CE, dispune înghețarea fondurilor și a altor active financiare sau resurse economice ale persoanelor, grupurilor și entităților a căror listă figurează în anexă și se asigură că aceste fonduri, active financiare sau resurse economice sau servicii financiare nu sunt, direct sau indirect, puse la dispoziția acestora.
- 10 La 27 decembrie 2001, considerând că era necesar un regulament pentru punerea în aplicare, la nivel comunitar, a măsurilor descrise în Poziția comună 2001/931, Consiliul a adoptat, în baza articolelor 60 CE, 301 CE și 308 CE, Regulamentul (CE) nr. 2580/2001 privind măsuri restrictive specifice îndreptate împotriva anumitor persoane și entități în vederea combaterii terorismului (JO L 344, p. 70; ediție specială în limba română, capitol 18 volum 1, p. 169). Din regulamentul în cauză reiese că, cu excepția derogărilor autorizate de acesta, se îngheață toate fondurile deținute de o persoană fizică sau juridică, un grup sau o entitate inclus(ă) pe lista menționată la articolul 2 alineatul (3). De asemenea, se interzice punerea la dispoziția acestor persoane, grupuri sau entități, a unor fonduri sau servicii financiare. Consiliul, hotărând în unanimitate, stabilește, revizuieste și modifică lista persoanelor, grupurilor și entităților cărora li se aplică regulamentul, în conformitate cu dispozițiile articolului 1 alineatele (4)-(6) din Poziția comună 2001/931.
- 11 Lista inițială a persoanelor, grupurilor și entităților cărora li se aplică Regulamentul nr. 2580/2001 a fost stabilită prin Decizia 2001/927/CE a Consiliului din 27 decembrie 2001 privind instituirea listei prevăzute la articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 (JO L 344, p. 83). Numele reclamantei nu figurează în listă.

- 12 Prin Hotărârea din 17 aprilie 2002, High Court a respins acțiunea în revizuire introdusă de reclamantă împotriva Ordonanței Home Secretary din 28 martie 2001 (a se vedea punctul 2 de mai sus), considerând, în fond, că POAC era forumul adecvat pentru a asculta argumentele reclamantei, inclusiv cele întemeiate pe încălcarea dreptului de a fi ascultat.
- 13 La 2 mai 2002, Consiliul a adoptat, în temeiul articolelor 15 UE și 34 UE, Poziția comună 2002/340/PESC de actualizare a Poziției comune 2001/931 (JO L 116, p. 75). Anexa la poziția comună actualizează lista persoanelor, grupurilor și entităților cărora li se aplică Poziția comună 2001/931. Punctul 2 din anexă, intitulat „Grupuri și entități”, include, în special, numele reclamantei, identificată după cum urmează:

„Mujahedin-e Khalq Organisation (MEK sau MKO) [mai puțin «Consiliul Național al Rezistenței din Iran» (NCRI)] [cunoscută și sub numele de Armata Națională de Eliberare a Iranului (aripa militantă a MEK), Mujahedinii Poporului din Iran, Consiliul Național al Rezistenței, Societatea Musulmană a Studenților Iranieni].”
- 14 Prin Decizia 2002/334/CE din 2 mai 2002 de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și de abrogare a Deciziei 2001/927 (JO L 116, p. 33), Consiliul a adoptat o listă actualizată a persoanelor, grupurilor și entităților cărora li se aplică regulamentul menționat. Numele reclamantei este inclus pe această listă, în aceiași termeni ca și cei utilizați în anexa la Poziția comună 2002/340.
- 15 La 17 iunie 2002, Consiliul a adoptat, pe de o parte, Poziția comună 2002/462/PESC de actualizare a Poziției comune 2001/931 și de abrogare a Poziției comune 2002/340 (JO L 160, p. 32) și, pe de altă parte, Decizia 2002/460/CE de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și de abrogare a Deciziei 2002/334 (JO L 160, p. 26). Numele reclamantei a fost menținut pe listele prevăzute de Poziția comună 2001/931 și, respectiv, Regulamentul nr. 2580/2001 (denumite în continuare, împreună, „listele în litigiu” și, în cazul ultimei liste, „lista în litigiu”).
- 16 Prin Hotărârea din 15 noiembrie 2002, POAC a respins apelul formulat de reclamantă împotriva Ordonanței Home Secretary din 28 martie 2001 (a se vedea punctul 2 de mai sus), considerând, în special, că nu era necesară o audiere prealabilă a reclamantei, o astfel de audiere fiind impracticabilă sau indezirabilă în contextul unei legislații îndreptate împotriva unor organizații teroriste. Conform deciziei, regimul juridic al Terrorism Act 2000 prevede o posibilitate reală pentru ca opinia reclamantei să fie ascultată în fața POAC.
- 17 De atunci, Consiliul a adoptat diverse poziții comune și decizii de actualizare a listelor în litigiu. Cele în vigoare la data încheierii procedurii orale erau Poziția comună 2005/936/PESC a Consiliului din 21 decembrie 2005 de actualizare a Poziției comune 2001/931 și de abrogare a Poziției comune 2005/847/PESC (JO L 340, p. 80) și Decizia 2005/930/CE a Consiliului din 21 decembrie 2005 de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și de abrogare a Deciziei 2005/848/CE (JO L 340, p. 64). Numele reclamantei a fost mereu menținut pe listele în litigiu de actele astfel adoptate.

Procedura și concluziile părților

- 18 Prin cererea depusă la grefa Tribunalului la 26 iulie 2002, reclamanta a introdus prezenta acțiune, în cadrul căreia a solicitat Tribunalului:

- anularea Pozițiilor comune 2002/340 și 2002/462, precum și a Deciziei 2002/460, în măsura în care aceste acte o privesc;
- în consecință, declararea pozițiilor comune și a deciziei ca fiind inaplicabile în privința sa;
- obligarea Consiliului la plata sumei de un euro pentru repararea prejudiciului suferit;
- obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

19 În memoriul său în apărare, Consiliul a solicitat Tribunalului:

- respingerea acțiunii ca fiind parțial inadmisibilă și parțial neîntemeiată;
- obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

20 Prin Ordonanța din 12 februarie 2003, după ascultarea părților, președintele Camerei a doua a Tribunalului a permis Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord să intervină în sprijinul concluziilor Consiliului. Intervenientul a depus un memoriu prin care solicită respingerea acțiunii, iar reclamanta a depus observațiile sale în privința acestuia în termenele stabilite.

21 După ascultarea raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a doua) a hotărât să deschidă procedura orală și, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 64 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, a invitat părțile, prin scrisoarea de la grefă din 1 decembrie 2005, să își prezente observațiile scrise cu privire la concluziile care trebuie să fie trase, în vederea continuării prezentei acțiuni, din elementele noi reprezentate de abrogarea și înlocuirea, în repetate rânduri, de la depunerea cererii, a actelor atacate prin intermediul acțiunii respective, și anume a Pozițiilor comune 2002/340 și 2002/462, precum și a Deciziei 2002/460, cu acte care au menținut mereu reclamanta pe listele în litigiu.

22 În observațiile sale, depuse la grefa Tribunalului la 21 decembrie 2005, Consiliul a susținut că nu era necesar să exprime o opinie în ceea ce privește pozițiile comune, având în vedere că acțiunea este, în orice caz, conform acestuia, inadmisibilă în această privință. În ceea ce privește deciziile comunitare de punere în aplicare a Regulamentului nr. 2580/2001, în opinia Consiliului, „este necesar să se considere că cererea este îndreptată împotriva Deciziei 2005/848/CE” a Consiliului din 29 noiembrie 2005 de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și de abrogare a Deciziei 2005/722/CE (JO L 314, p. 46), „sau împotriva tuturor deciziilor care au același obiect și care vor fi în vigoare la data la care Tribunalul va pronunța hotărârea sa, în măsura în care această decizie privește reclamanta”. [traducere neoficială]

23 În observațiile sale, depuse la grefă la 2 ianuarie 2006, reclamanta este de părere că „este necesar să se considere că prezenta acțiune este îndreptată împotriva Poziției comune 2005/847/PESC a Consiliului din 29 noiembrie 2005” de actualizare a Poziției comune 2001/931 și de abrogare a Poziției comune 2005/725/PESC (JO L 314, p. 41) și a „Deciziei 2005/848”. [traducere neoficială] În anexa la aceste observații, reclamanta a atașat o serie de documente noi, care au fost incluse în dosar. Prin scrisoarea de la grefă din 19 ianuarie 2006, observațiile și documentele respective au fost notificate Consiliului, care a confirmat primirea acestora la 27 ianuarie 2006.

- 24 Prin scrisoarea transmisă la grefă la 25 ianuarie 2006, reclamanta a depus observații scrise cu privire la raportul de ședință, în care a susținut, în special, că acțiunea trebuia să fie considerată în continuare ca fiind îndreptată, de asemenea, împotriva Poziției Comune 2005/936 și a Deciziei 2005/930. În anexa la această scrisoare, reclamanta a atașat o altă serie de documente noi. Părțile au fost notificate cu privire la faptul că, în cadrul ședinței, se va adopta o decizie privind includerea anexelor respective în dosar.
- 25 În ședința din 7 februarie 2006, au fost ascultate susținerile orale ale părților, precum și răspunsurile acestora la întrebările orale ale Tribunalului. În cursul ședinței, Consiliul a afirmat că documentele nou depuse la grefă de către reclamantă la 18 și 25 ianuarie 2006 (a se vedea punctele 23 și 24 de mai sus) au fost depuse necorespunzător. Consiliul a adăugat că nu era în măsură să ia o poziție adecvată cu privire la documentele în cauză, având în vedere că acestea i-au fost comunicate tardiv. În consecință, Consiliul a solicitat Tribunalului fie să nu admită documentele în cauză la dosar, fie să dispună redeschiderea procedurii scrise pentru a îi permite să își susțină punctul de vedere în scris. Tribunalul a rezervat decizia privind această cerere, precum și cu privire la includerea în dosar a documentelor menționate la punctul 24 de mai sus.
- 26 Drept răspuns la o întrebare a Tribunalului, reclamanta a declarat că, astfel cum recunoscuse Consiliul în observațiile sale depuse la grefă la 23 decembrie 2005 (a se vedea punctul 22 de mai sus), prezenta acțiune trebuia să fie considerată ca fiind îndreptată împotriva Poziției comune 2005/936 și a Deciziei 2005/930, precum și, după caz, împotriva tuturor actelor în vigoare la data pronunțării hotărârii, care au același obiect ca și poziția comună și decizia în cauză și care produc același efect în privința sa, în măsura în care aceste acte o privesc.

Cu privire la consecințele procedurale ale abrogării și înlocuirii actelor atacate inițial

- 27 Astfel cum reiese din punctul 17 de mai sus, actele atacate inițial prin prezenta acțiune, și anume Pozițiile comune 2002/340 și 2002/462, precum și Decizia 2002/460 (denumită în continuare „decizia atacată inițial”), au fost abrogate și înlocuite, în repetate rânduri de la depunerea cererii, cu acte care au menținut mereu reclamanta pe listele în litigiu. Este vorba, la data încheierii procedurii orale, de Poziția comună 2005/936 și Decizia 2005/930.
- 28 În această privință, este necesar să se amintească faptul că, în cazul în care o decizie este, în cursul unei proceduri, înlocuită cu o decizie care are același obiect, aceasta trebuie să fie considerată ca un element nou care îi permite reclamantului să își adapteze concluziile și motivele. Obligarea reclamantei la introducerea unei noi acțiuni ar contraveni astfel unei bune administrări a justiției și cerinței economiei de procedură. În plus, ar fi nedrept ca instituția în cauză să poată, pentru a face față criticilor împotriva unei decizii din cadrul unei cereri prezentate instanței comunitare, să adapteze decizia atacată sau să înlocuiască această decizie cu alta și să se prevaleze, în cursul judecății, de această modificare sau înlocuire pentru a priva cealaltă parte de posibilitatea de a extinde concluziile și motivele inițiale la decizia ulterioară sau de a prezenta concluzii și motive suplimentare împotriva acesteia (Hotărârea Curții din 3 martie 1982, Alpha Steel/Comisia, 14/81, Rep., p. 749, punctul 8, Hotărârea Curții din 29 septembrie 1987, Fabrique de fer de Charleroi și Dillinger Hüttenwerke/Comisia, 351/85 și 360/85, Rep., p. 3639, punctul 11, Hotărârea Curții din 14 iulie 1988, Stahlwerke Peine-Salzgitter/Comisia, 103/85, Rep., p. 4131, punctele 11 și 12; Hotărârea Tribunalului din 3 februarie 2000, CCRE/Comisia, T-46/98 și T-151/98, Rep., p. II-167, punctul 33).

- 29 În Hotărârea din 21 septembrie 2005, Yusuf și Al Barakaat International Foundation/Consiliul și Comisia (T-306/01, Rep., p. II-3533, în recurs, denumită în continuare „Hotărârea Yusuf”, punctul 73), și Hotărârea Kadi/Consiliul și Comisia (T-315/01, Rep., p. II-3649, în recurs, denumită în continuare „Hotărârea Kadi”, punctul 54), Tribunalul a transpus această jurisprudență în ipoteza în care un regulament care privește în mod direct și individual o persoană de drept privat este înlocuit, în cursul procedurii, cu un regulament având același obiect.
- 30 Prin urmare, în conformitate cu această jurisprudență, este necesar ca în speță să se accepte cererea reclamantei, să se considere că acțiunea acesteia are ca obiect, la data închiderii procedurii orale, anularea Poziției comune 2005/936 și a Deciziei 2005/930, în măsura în care aceste acte o privesc, și să li se permită părților să își reformuleze concluziile, motivele și argumentele în lumina acestor elemente noi, ceea ce implică, pentru acestea, dreptul de a prezenta concluzii, motive și argumente suplimentare.
- 31 În aceste circumstanțe, este necesar, pe de o parte, să se autorizeze includerea în dosar a documentelor atașate la observațiile reclamantei cu privire la raportul de ședință, depuse la grefă la 25 ianuarie 2006 (a se vedea punctul 24 de mai sus) și, pe de altă parte, să se respingă cererea Consiliului de a nu fi acceptate la dosar nici documentele în cauză, nici cele atașate la observațiile reclamantei drept răspuns la întrebarea scrisă a Tribunalului, depuse la grefă la 18 ianuarie 2006 (a se vedea punctele 23 și 25 de mai sus). Astfel, furnizarea de acte și documente noi și prezentarea unor noi propuneri de probe trebuie să fie considerate ca fiind inerente dreptului părților de a-și reformula concluziile, motivele și argumentele, în lumina elementelor noi, vizate la punctele precedente. În ceea ce privește chestiunea dacă includerea tardivă în dosar a documentelor în cauză justifică, în speță, o redeschidere a procedurii scrise în numele dreptului la apărare al Consiliului (a se vedea punctul 25 de mai sus), se face trimitere la punctul 182 de mai jos.
- 32 În privința celorlalte capete de cerere, Tribunalul consideră că poate fi sesizat în mod valid numai cu privire la o cerere pentru anularea unui act existent care cauzează prejudicii reclamantului. Prin urmare, chiar dacă, astfel cum s-a considerat la punctul 30 de mai sus, reclamantei i se poate permite să își reformuleze concluziile astfel încât să vizeze anularea actelor care, în cursul procedurii, au înlocuit actele atacate inițial, această soluție nu poate autoriza controlul speculativ al legalității actelor ipotetice care nu au fost încă adoptate (a se vedea Ordonanța Tribunalului din 18 septembrie 1996, Langdon/Comisia, T-22/96, Rep., p. II-1009, punctul 16, și jurisprudența citată).
- 33 Rezultă că nu este necesar să se autorizeze reclamanta să își reformuleze concluziile astfel încât acestea să fie îndreptate nu numai împotriva Poziției comune 2005/936 și a Deciziei 2005/930, ci și, după caz, împotriva tuturor actelor care sunt în vigoare la data pronunțării hotărârii care urmează a fi pronunțată, care au același obiect ca și actele în cauză și care produc același efect în privința sa, în măsura în care aceste acte o privesc (a se vedea punctul 26 de mai sus).
- 34 În sensul prezentei acțiuni, controlul judecătoresc al Tribunalului va privi, prin urmare, doar actele adoptate deja, care sunt încă în vigoare și care sunt atacate la data încheierii procedurii orale, și anume Poziția comună 2005/936 (denumită în continuare „poziția comună atacată”) și Decizia 2005/930 (denumită în continuare „decizia atacată”) (denumite în continuare, împreună, „actele atacate”), chiar și în cazul în care actele respective au fost, la rândul lor, abrogate și înlocuite cu alte acte la data pronunțării prezentei hotărâri.

- 35 În această ipoteză, pe de o parte, reclamanta încă mai are interesul de a obține anularea actelor atacate, în măsura în care abrogarea unui act al unei instituții nu constituie o recunoaștere a nelegalității sale și produce un efect *ex nunc*, spre deosebire de o hotărâre de anulare a unui act în temeiul căreia actul anulat se elimină retroactiv din ordinea juridică și se consideră că nu a existat niciodată. Pe de altă parte, astfel cum a recunoscut Consiliul în ședință, în cazul anulării actelor atacate, această instituție este obligată să adopte măsurile presupuse de executarea hotărârii, în conformitate cu articolul 233 CE, ceea ce ar putea implica modificarea sau retragerea, după caz, a eventualelor acte care au abrogat sau înlocuit actele atacate după închiderea procedurii orale (a se vedea, în acest sens, Hotărârea Tribunalului din 13 decembrie 1995, *Exporteurs in Levende Varkens* și alții/Comisia, T-481/93 și T-484/93, Rep., p. II-2941, punctele 46-48).

Cu privire la al doilea capăt de cerere

- 36 Prin al doilea capăt de cerere, astfel cum a fost reformulat în ședință, reclamanta solicită Tribunalului să declare actele atacate inaplicabile în privința sa, drept consecință a anulării lor parțiale care constituie obiectul primului capăt de cerere.
- 37 Este necesar să se constate că al doilea capăt de cerere, astfel formulat, nu are o sferă de aplicare independentă în raport cu primul. Având în vedere acest fapt, trebuie să se considere că acesta nu are obiect.

Cu privire la cererea de anulare a poziției comune atacate

Argumentele părților

- 38 Reclamanta susține că prezenta acțiune este admisibilă, având în vedere că atât poziția comună atacată, cât și decizia atacată, o privesc în mod direct și individual și îi cauzează prejudicii. Aceasta susține, în special, că Tribunalul are competența de a controla legalitatea poziției comune în cauză, în caz contrar existând riscul unei denegări de dreptate.
- 39 Conform reclamantei, principiile statului de drept, astfel cum sunt consacrate la articolul 6 alineatul (2) UE, se aplică tuturor actelor Uniunii, inclusiv celor adoptate în cadrul politicii externe și de securitate comună (PESC) sau al cooperării polițienești și judiciare în materie penală (denumită în mod obișnuit „justiție și afaceri interne”) (JAI). Având în vedere că accesul la justiție este unul dintre elementele constitutive ale acestui stat de drept, astfel cum reiese, de asemenea, din articolele 35 UE și 46 UE și din jurisprudența Curții (Hotărârea din 15 mai 1986, *Johnston*, 222/84, Rep., p. 1651, punctul 18, și Hotărârea din 25 iulie 2002, *Unión de Pequeños Agricultores/Consiliul*, C-50/00 P, Rep., p. I-6677, punctele 38 și 39), niciunul dintre aceste acte nu trebuie să facă excepție de la controlul judecătoresc al Curții și Tribunalului. În cazul unei decizii contrare, conform reclamantei, s-ar crea o zonă nereglementată juridic.
- 40 În orice caz, este necesar să se considere ilegale procesul legislativ urmat în speță de Consiliu și întemeierea poziției comune atacate pe dispozițiile referitoare la PESC. Având în vedere, în special, supremația dreptului comunitar, consacrată la articolul 47 UE, Tribunalul ar avea competența de a declara ilegal un act adoptat în temeiul PESC sau JAI. În acest sens, reclamanta face trimitere la Hotărârea Curții din 12 mai 1998, *Comisia/Consiliul* (C-170/96, Rep., p. I-2763).
- 41 Procesul respectiv se caracterizează astfel prin intenția constantă a Consiliului, invocând o normă internațională, de a se sustrage obligației de protejare a drepturilor fundamentale și de control

democratic, legislativ sau judecătoresc al actelor sale, neținând seama de principiile generale ale dreptului comunitar. Cu toate acestea, persoanele responsabile pentru executarea efectivă a acestor acte ale Uniunii rămân supuse controlului judecătoresc în privința drepturilor fundamentale.

- 42 În plus, această intenție a fost criticată de Parlamentul European atunci când a fost consultat cu privire la proiectul Regulamentului nr. 2580/2001. Aceasta este ilustrată, în special, de faptul că astfel, Consiliul și-a arogat competența de executare a Regulamentului nr. 2580/2001, prin intermediul unor decizii care, în plus, par a fi nemotivate.
- 43 Fără a contesta faptul că actele atacate o privesc pe reclamantă în mod direct și individual, Consiliul și Regatul Unit susțin că acțiunea este inadmisibilă în măsura în care este îndreptată împotriva poziției comune atacate.
- 44 Consiliul și Regatul Unit consideră, în consecință, că prezenta judecată trebuie să se limiteze la controlul legalității deciziei atacate, prin care i se aplică reclamantei măsurile prevăzute de Regulamentul nr. 2580/2001.

Aprecierea Tribunalului

- 45 Conform unei jurisprudențe constante a Tribunalului (Ordonanța din 7 iunie 2004, Segi și alții/Consiliul, T-338/02, Rep., p. II-1647, în recurs, punctul 40 și următoarele, și Ordonanța Gestoras Pro Amnistía și alții/Consiliul, T-333/02, nepublicată în *Repertoriu*, în recurs, punctul 40 și următoarele, și Ordonanța din 18 noiembrie 2005, Selmani/Consiliul și Comisia, T-299/04, nepublicată în *Repertoriu*, punctele 52-59), acțiunea trebuie să fie respinsă pe motiv că este, parțial, evident inadmisibilă și, parțial, evident neîntemeiată, în măsura în care are ca obiect anularea poziției comune atacate.
- 46 Este necesar să se observe, de la început, că această poziție comună nu este un act al Consiliului adoptat în temeiul Tratatului CE și supus, ca atare, controlului legalității prevăzut la articolul 230 CE, ci este un act al Consiliului, compus din reprezentanți ai guvernelor statelor membre, adoptat în baza articolului 15 UE, din cadrul titlului V din Tratatul UE referitor la PESC, și în baza articolului 34 UE, din cadrul titlului VI din Tratatul UE referitor la JAI.
- 47 Este necesar să se constate că nicio acțiune în anularea unei poziții comune în fața instanței comunitare nu este prevăzută în cadrul titlului V din Tratatul UE referitor la PESC, nici în cadrul titlului VI din Tratatul UE, referitor la JAI.
- 48 Astfel, în cadrul Tratatului UE, în versiunea care rezultă din Tratatul de la Amsterdam, competențele Curții de Justiție sunt enumerate exhaustiv la articolul 46 UE.
- 49 Pe de o parte, acesta nu conferă Curții competență în cadrul dispozițiilor titlului V din Tratatul UE.
- 50 Pe de altă parte, în ceea ce privește dispozițiile titlului VI din Tratatul UE relevante în speță, articolul respectiv prevede:

„Dispozițiile Tratatului de instituire a Comunității Europene, ale Tratatului de instituire a Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului și ale Tratatului de instituire a Comunității

Europene a Energiei Atomice care se referă la competența Curții de Justiție a Comunităților Europene și la exercitarea competenței respective se aplică numai următoarelor dispoziții din prezentul tratat:

[...]

(b) dispozițiile din titlul VI, în condițiile prevăzute la articolul 35 [UE]:

[...]

(d) articolul 6 alineatul (2) [UE], în ceea ce privește acțiunea instituțiilor, în măsura în care Curtea este competentă în conformitate cu tratatele de instituire a Comunităților Europene și cu prezentul tratat;

[...]”

51 În conformitate cu dispozițiile relevante ale articolului 35 UE:

„1. Curtea de Justiție a Comunităților Europene este competentă, sub rezerva condițiilor definite de prezentul articol, să hotărască, cu titlu preliminar, cu privire la validitatea și interpretarea deciziilor-cadru și a deciziilor, la interpretarea convențiilor stabilite în temeiul prezentului titlu, precum și la validitatea și interpretarea măsurilor de aplicare a acestora.

[...]

6. Curtea de Justiție are competența de a controla legalitatea deciziilor-cadru și a deciziilor în cazul în care un stat membru sau Comisia formulează o acțiune pentru motive de neкомпetență, de încălcare a unor norme fundamentale de procedură, de încălcare a prezentului tratat sau a oricărei norme de drept privind aplicarea acestuia sau de abuz de putere. Acțiunile prevăzute de prezentul alineat trebuie formulate în termen de două luni de la publicarea actului.

[...]”

52 Din articolele 35 UE și 46 UE rezultă că, în cadrul titlului VI din Tratatul UE, căile de atac având ca obiect aprecierea validității sau anularea sunt valabile numai împotriva deciziilor-cadru, deciziilor și măsurilor de aplicare a convențiilor stabilite la articolul 34 alineatul (2) literele (b), (c) și (d) UE, cu excepția pozițiilor comune prevăzute la articolul 34 alineatul (2) litera (a) UE.

53 În continuare, trebuie observat că garantarea respectării drepturilor fundamentale prevăzută la articolul 6 alineatul (2) UE nu este relevantă în speță, având în vedere că articolul 46 litera (d) UE nu oferă nicio competență suplimentară Curții de Justiție (a se vedea punctul 45 de mai sus, Ordonanța Segi și alții/Consiliul, punctul 37).

54 În ceea ce privește absența unei căi de atac jurisdicționale efective, invocată de reclamantă, aceasta nu poate conferi prin ea însăși un titlu de competență comunitară proprie – în sistemul juridic comunitar, întemeiat pe principiul competențelor de atribuire, astfel cum rezultă din articolul 5 CE – în privința unui act adoptat în cadrul unui sistem juridic similar, dar distinct, și anume cel derivat din titlurile V și VI din Tratatul UE (a se vedea punctul 45 de mai sus, Ordonanța Segi și alții/Consiliul, punctul 38). În această privință, reclamanta nu poate invoca

Hotărârea Unión de Pequeños Agricultores/Consiliul, punctul 39 de mai sus. În această hotărâre (punctul 40), Curtea și-a întemeiat raționamentul pe faptul că Tratatul CE a stabilit un sistem complet de căi de atac și proceduri destinat să asigure controlul legalității actelor instituțiilor. Totuși, astfel cum s-a subliniat mai sus, Tratatul CE a stabilit, în ceea ce privește actele adoptate în temeiul titlurilor V și VI, un control judecătoresc limitat, anumite domenii fiind excluse din sfera de aplicare a controlului respectiv și anumite căi de atac nefiind disponibile.

- 55 Cu toate acestea, trebuie observat în această privință că, fără a fi necesar să se ia în considerare posibilitatea de a contesta validitatea unei poziții comune în fața instanțelor statelor membre, pentru ca poziția comună atacată să fie eficientă, este necesară adoptarea unor acte comunitare și/sau naționale de punere în aplicare. Nu s-a afirmat că aceste acte de punere în aplicare nu pot face, în sine, obiectul unei acțiuni în anulare, fie în fața instanței comunitare, fie în fața instanței naționale. Astfel, nu s-a stabilit faptul că reclamanta nu dispune de o cale de atac efectivă, deși indirectă, împotriva actelor adoptate în temeiul poziției comune atacate, care îi cauzează prejudicii în mod direct. În speță, reclamanta a făcut uz efectiv de acest drept de a introduce o acțiune împotriva deciziei atacate.
- 56 În aceste condiții, Tribunalul are competența de a judeca o acțiune în anulare îndreptată împotriva unei poziții comune adoptate în temeiul articolelor 15 UE și 34 UE strict în măsura în care reclamanta invocă, în sprijinul unei astfel de acțiuni, o încălcare a competențelor Comunității (a se vedea punctul 45 de mai sus, Ordonanța Selmani/Consiliul și Comisia, punctul 56). Astfel, instanțele comunitare au competența de a examina conținutul unui act adoptat în cadrul Tratatului UE, cu scopul de a verifica dacă actul nu aduce atingere competențelor Comunității și pentru a o anula în cazul în care trebuia să fie întemeiat pe o dispoziție a Tratatului CE (a se vedea, în acest sens, Hotărârea Curții, Comisia/Consiliul, punctul 40 de mai sus, punctele 16 și 17; Hotărârea din 13 septembrie 2005, Comisia/Consiliul, C-176/03, Rep., p. I-7879, punctul 39; Ordonanța Segi și alții/Consiliul și Ordonanța Gestoras Pro Amnistia și alții/Consiliul, punctul 45 de mai sus, punctul 41; a se vedea, de asemenea, prin analogie, Hotărârea Curții din 14 ianuarie 1997, Centro-Com, C-124/95, Rep., p. I-81, punctul 25).
- 57 În speță, în măsura în care reclamanta invocă un abuz de putere comis de Consiliu, care a acționat în domeniul Uniunii fără a ține seama de competențele Comunității, cu scopul privării acesteia de protecție jurisdicțională, prezenta acțiune se află, prin urmare, sub jurisdicția instanțelor comunitare.
- 58 În această privință, trebuie să se constate că respectivul Consiliu, acționând în cadrul Uniunii, departe de a fi încălcat competențele Comunității, dimpotrivă, s-a bazat pe acestea pentru a asigura executarea poziției comune atacate. Astfel, pe de o parte, întrucât Consiliul a făcut uz de competențele comunitare relevante, în special cele stabilite la articolele 60 CE și 301 CE, nu i se poate imputa faptul că le-a ignorat. În această privință, în afară de dispozițiile utilizate efectiv în speță, reclamanta nu a identificat nicio bază juridică pertinentă care ar fi putut fi ignorată, contrar articolului 47 UE. Pe de altă parte, aceste dispoziții prevăd ele însele adoptarea prealabilă a unei poziții comune sau a unei acțiuni comune cu scopul de a deveni aplicabile. Rezultă că adoptarea prealabilă a unei poziții comune, înainte de punerea în aplicare a competențelor comunitare exercitate în speță, demonstrează respectarea acestor competențe și nu încălcarea lor. În plus, chiar dacă recurgerea la o poziție comună în temeiul Tratatului UE înseamnă că persoanele vizate sunt private de o cale de atac directă în fața instanței comunitare, adică de posibilitatea de a contesta direct legalitatea poziției comune atacate, un astfel de rezultat nu constituie, ca atare, o nerespectare a competențelor Comunității. În cele din urmă, Rezoluția Parlamentului din

7 februarie 2002, în care acesta critică alegerea unui temei juridic care intră sub incidența Tratatului UE pentru întocmirea listei persoanelor, grupurilor sau entităților implicate într-un act terorist, trebuie să se constate că această critică privește o alegere politică și nu contestă, ca atare, legalitatea temeiului juridic ales sau nerespectarea competențelor Comunității (punctul 45 de mai sus, Ordonanța Segi și alții/Consiliul, punctul 46).

- 59 Tribunalul, hotărând în cadrul controlului limitat al legalității care reiese din competența sa în temeiul Tratatului CE, nu poate așadar decât să constate faptul că poziția comună atacată respectă competențele Comunității.
- 60 Din cele menționate anterior, rezultă că, în situația limitată în care Tribunalul are competența de a judeca prezenta acțiune, în măsura în care este îndreptată împotriva poziției comune atacate, aceasta trebuie să fie respinsă ca fiind evident neîntemeiată.

Cu privire la cererea de anulare a deciziei atacate

- 61 În sprijinul concluziilor sale privind anularea deciziei atacate, reclamanta invocă trei motive. Primul motiv cuprinde cinci părți, întemeiate pe încălcarea dreptului la apărare, încălcarea unei norme fundamentale de procedură, încălcarea dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă, încălcarea dreptului la prezumția de nevinovăție și, respectiv, pe o eroare evidentă de apreciere. Al doilea motiv este întemeiat pe încălcarea dreptului la revoltă împotriva tiraniei și asupririi. Al treilea motiv este întemeiat pe încălcarea principiului nediscriminării.
- 62 În primul rând, trebuie să se examineze primul motiv.

Argumentele părților

- 63 În cadrul primului motiv, reclamanta nu contestă, în sine, nici legalitatea, nici legitimitatea unor măsuri precum înghețarea fondurilor, prevăzute de actele atacate împotriva persoanelor, grupurilor și entităților implicate în acte de terorism, în sensul Poziției comune 2001/931.
- 64 În schimb, reclamanta susține, în prima parte a motivului, că decizia atacată încalcă drepturile fundamentale ale acesteia și, în special, dreptul său la apărare, astfel cum sunt garantate, în special, la articolul 6 alineatul (2) UE și la articolul 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO), în măsura în care acest act îi impune sancțiuni și îi cauzează un prejudiciu considerabil, fără ca aceasta să fi fost ascultată înainte de adoptarea actului în cauză și fără să fi avut posibilitatea de a își exprima opinia ulterior. Aceasta consideră că, având în vedere că i se cunosc birourile și directorii, reprezentanții săi ar fi trebuit să fie convocați și ascultați înainte de includerea sa pe lista în litigiu. În cursul ședinței, reclamanta a insistat asupra faptului că nu cunoștea nici măcar identitatea autorității naționale care luase pretinsa decizie în privința sa, în temeiul articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931 și al articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001, și nici probele și informațiile în baza cărora s-a luat decizia. Conform reclamantei, includerea sa pe lista în litigiu s-a efectuat „aparent numai pe baza documentelor prezentate de regimul de la Teheran”.
- 65 În plus, reclamanta susține, în a doua și a treia parte a motivului, că includerea sa pe lista în litigiu, fără să fi fost ascultată în prealabil și fără niciun fel de indicație privind motivele de fapt și de drept care să justifice acest lucru din punct de vedere legal, încalcă, de asemenea, obligația de motivare prevăzută la articolul 253 CE, precum și dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă

(Hotărârea Curții din 8 februarie 1968, Mandelli/Comisia, 3/67, Rep., p. 35, și Hotărârea Johnston, punctul 39 de mai sus).

- 66 În continuare, în a patra parte a motivului, reclamanta susține că, în plus, această includere aduce atingere prezumției de nevinovăție, garantată la articolul 48 alineatul (1) din Carta Drepturilor Fundamentale și citează, de asemenea, în această privință, Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 10 februarie 1995, *Allenet de Ribemont* (seria A nr. 308).
- 67 În cele din urmă, în a cincea parte a motivului, reclamanta susține că includerea sa pe lista în litigiu este rezultatul unei erori evidente de apreciere. Aceasta consideră că nu există niciun motiv pentru a fi acuzată că este o organizație teroristă.
- 68 Consiliul și Regatul Unit susțin că decizia atacată nu aduce atingere drepturilor fundamentale a căror încălcare este pretinsă.
- 69 În ceea ce privește, în special, dreptul de a fi ascultat, Consiliul observă că reclamanta însăși a susținut că se adresase în scris președintelui în exercițiu al Consiliului, înainte de adoptarea deciziei atacate inițial, pentru a își pleda cauza. Consiliul susține că, prin urmare, a ascultat reclamanta înainte de a proceda la înghețarea fondurilor acesteia. În acest sens, invocă ordonanța președintelui Camerei a doua a Tribunalului din 2 august 2000, „Invest” Import und Export și Invest commerce/Comisia (T-189/00 R, Rep., p. II-2993, punctul 41), din care reiese indirect că faptul că a ținut legătura din timp cu autoritățile, prezentarea detaliată a opiniei sale și cunoașterea includerii sale iminente pe lista neagră reprezintă un ansamblu de factori care îndeplinesc dreptul de a fi ascultat.
- 70 În plus, reclamanta nu a mai reluat contactul cu Consiliul de la adoptarea deciziei atacate inițial, cu scopul de a obține reevaluarea cazului său, în vederea radierii sale eventuale de pe lista în litigiu.
- 71 În orice caz, nici din CEDO, nici din Carta Drepturilor Fundamentale, instrument fără caracter obligatoriu, nici din tradițiile constituționale comune statelor membre, nu reiese că respectarea dreptului la apărare implică dreptul necondiționat de a fi ascultat înainte de adoptarea unei sancțiuni civile sau administrative, precum cea atacată în speță.
- 72 Consiliul și Regatul Unit observă astfel că se pare că există posibilitatea unor excepții de la dreptul general de a fi ascultat în cadrul unei proceduri administrative, cel puțin în anumite state membre, din motive de interes public, de ordine publică sau de menținere a relațiilor internaționale, ori atunci când scopul deciziei care trebuie luată ar fi sau ar putea fi anulat dacă s-ar acorda dreptul în cauză. Cu titlu de exemplu, Consiliul menționează dreptul german, francez, italian, englez, danez, suedez, irlandez și belgian.
- 73 Guvernul Regatului Unit descrie procedura specială aplicabilă în fața POAC, în contextul unei acțiuni introduse împotriva unei decizii a Home Secretary de a interzice o organizație despre care consideră că este implicată în terorism, în temeiul Terrorism Act 2000. Procedura se caracterizează, în special, prin desemnarea unui avocat special pentru a reprezenta reclamantul în fața POAC, reunită în camera de consiliu, precum și prin posibilitatea ca POAC să ia în considerare probe care nu au fost divulgate părții în cauză sau reprezentantului său legal, în temeiul legii sau din motive de interes public. În speță, reclamanta a făcut obiectul unei astfel de decizii de interdicție (a se vedea punctul 2 de mai sus), împotriva căreia aceasta a introdus două

acțiuni paralele, un apel în fața POAC și o acțiune în revizuire în fața High Court. Prin Hotărârea din 17 aprilie 2002, High Court a respins acțiunea în revizuire (a se vedea punctul 12 de mai sus) și, prin Hotărârea din 15 noiembrie 2002, POAC a respins apelul (a se vedea punctul 16 de mai sus).

- 74 De asemenea, conform Consiliului și Regatului Unit, dreptul comunitar nu îi conferă reclamantei dreptul de a fi ascultată înainte de includerea sa pe lista în litigiu.
- 75 Conform Regatului Unit, prezenta cauză diferă de cea care se află la originea Hotărârii Curții din 29 iunie 1994, Fiskano/Comisia (C-135/92, Rep., p. I-2885), invocată de reclamantă, în măsura în care includerea reclamantei pe lista în litigiu nu constituie punerea în aplicare a unei proceduri în privința acesteia, legată de un drept preexistent, ci adoptarea unei măsuri legislative sau administrative de către instituțiile comunitare. O persoană afectată de o astfel de măsură nu este pârâtă într-o procedură și, în consecință, pur și simplu nu se pune problema dreptului la apărare. Drepturile sale sunt garantate de posibilitatea de a sesiza o instanță, în speță Tribunalul sesizat în temeiul articolului 230 CE, cu scopul de a se verifica dacă reglementarea în cauză a fost adoptată legal și/sau dacă reclamanta intră efectiv sub incidența acestei reglementări.
- 76 Consiliul invocă, de asemenea, în același sens, Hotărârea Curții din 23 septembrie 1986, AKZO Chemie/Comisia (5/85, Rep., p. 2585, punctele 20 și 24) și Hotărârea Curții din 14 martie 2000, Église de scientologie (C-54/99, Rep., p. I-1335, punctul 20). În plus, Consiliul are îndoieli cu privire la faptul că principiile jurisprudenței deduse din cazurile referitoare la domeniul concurenței sau al protecției comerciale se pot aplica fără rezerve în prezenta cauză. Conform acestuia, jurisprudența cea mai pertinentă în speță este cea care a admis faptul că, în cazul unei persoane vizate de o sancțiune comunitară adoptată la propunerea unei autorități naționale, dreptul de a fi ascultat trebuie să fie garantat efectiv, în primul rând, în cadrul raporturilor între partea interesată și administrația națională (punctul 69 de mai sus, Ordonanța „Invest” Import und Export și Invest Commerce/Comisia, punctul 40).
- 77 În ceea ce privește articolul 6 din CEDO, Consiliul subliniază că în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului nu există niciun element care să indice faptul că garanțiile prevăzute de această dispoziție ar fi trebuit să fie aplicate în cursul procedurii administrative care a condus la adoptarea deciziei atacate. Înghețarea activelor reclamantei nu constituie o sancțiune penală și nu poate fi asimilată unei astfel de sancțiuni în temeiul criteriilor de gravitate, aplicate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului (CEDO, Hotărârea Engel și alții, din 8 iunie 1976, seria A nr. 22, Hotărârea Campbell și Fell din 28 iunie 1984, seria A nr. 80, și Hotărârea Öztürk din 23 octombrie 1984, seria A nr. 85). Această Curte a hotărât, de asemenea, că articolul 6 alineatul (1) din CEDO nu este aplicabil etapelor administrative ale anchetei în fața autorităților administrative. Numai modul în care informațiile obținute în cursul cercetării administrative sunt utilizate în cadrul procedurii judiciare face obiectul garanției unui proces echitabil (CEDO, Hotărârea Fayed din 21 septembrie 1994, seria A nr. 294-B).
- 78 Regatul Unit contestă, de asemenea, faptul că articolul 6 alineatul (1) din CEDO urmărește adoptarea unor măsuri legislative sau de reglementare. Această dispoziție se aplică numai contestațiilor care privesc drepturile și obligațiile cu caracter civil, iar garanțiile pe care aceasta le prevede sunt aplicabile numai în măsura în care există un litigiu care necesită o decizie. Prin urmare, aceasta nu le conferă persoanelor particulare dreptul de a fi ascultate înainte de adoptarea unor reglementări care aduc atingere dreptului lor de proprietate. Într-un astfel de caz, persoanele particulare au numai dreptul de a contesta ulterior legalitatea reglementării sau a aplicării acesteia

în speță (CEDO, Hotărârea Lithgow și alții din 8 iulie 1986, seria A nr. 102, și Hotărârea James și alții din 21 februarie 1986, seria A nr. 98).

- 79 În speță, Regatul Unit consideră că nici includerea reclamantei pe lista în litigiu și, prin urmare, nici înghețarea activelor sale nu intră sub incidența articolului 6 alineatul (1) din CEDO. În consecință, reclamanta nu are dreptul de a prezenta argumentele sale înainte de adoptarea acestor măsuri. Cu toate acestea, în temeiul dispoziției în cauză, reclamanta se bucură de dreptul de a introduce o acțiune pentru a contesta legalitatea reglementărilor în cauză. De altfel, reclamanta a făcut uz de acest drept introducând prezenta acțiune.
- 80 În orice caz, măsurile contestate în speță, adoptate în regim de urgență, nu sunt disproporționate în raport cu obiectivul care trebuie atins și nu au cauzat un dezechilibru inechitabil între cerințele care decurg din interesul general și cele care sunt legate de protecția drepturilor fundamentale, înțelegându-se că dreptul la apărare poate fi exercitat odată ce măsurile au fost adoptate.
- 81 În această privință, Consiliul și Regatul Unit subliniază că informarea sau audierea reclamantei înainte de înghețarea activelor acesteia ar fi compromis realizarea importantului obiectiv de interes public, urmărit de Regulamentul nr. 2580/2001, și anume prevenirea utilizării fondurilor în scopul finanțării unor activități teroriste. Conform acestor părți, reclamanta ar fi putut profita de termenul acordat pentru prezentarea observațiilor ca să își transfere fondurile în afara Uniunii.
- 82 Regatul Unit adaugă că este foarte probabil să existe motive imperioase care țin de siguranța națională pentru a nu divulga părții interesate informațiile și probele în baza cărora o autoritate competentă poate adopta o decizie de constatare a faptului că o entitate este implicată în terorism.
- 83 În ceea ce privește încălcarea pretinsă a obligației de motivare, Consiliul susține că decizia atacată, deși nu este motivată în mod specific, se limitează la actualizarea listei prevăzute de Regulamentul nr. 2580/2001, în care la articolul 2 alineatul (3) se enumeră criteriile pe baza cărora persoanele, grupurile și entitățile sunt incluse pe lista în litigiu. Regulamentul în cauză, poziția comună atacată și decizia atacată, considerate împreună într-un context bine cunoscut de reclamantă, îndeplinesc astfel obligația de motivare, așa cum este definită de jurisprudență, înțelegându-se faptul că condițiile materiale ale luptei împotriva terorismului nu sunt aceleași ca și cele existente în alte domenii, precum domeniul concurenței (Hotărârea Curții din 14 februarie 1990, Delacre și alții/Comisia, C-350/88, Rep., p. I-395, punctul 15; a se vedea punctul 69 de mai sus, în contextul înghețării fondurilor, Ordonanța „Invest” Import und Export și Invest Commerce/Comisia, punctul 43).
- 84 Consiliul consideră, de asemenea, că decizia atacată nu aduce în niciun fel atingere dreptului la prezumția de nevinovăție.
- 85 În ceea ce privește afirmația conform căreia există o eroare evidentă de apreciere, Consiliul și Regatul Unit consideră că reclamanta susține în mod neîntemeiat că nu este o organizație teroristă și că, prin urmare, nu intră sub incidența articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001.
- 86 Consiliul și Regatul Unit amintesc faptul că, în temeiul articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931, lista în litigiu este întocmită pe baza unor informații precise sau a unor elemente de dosar care arată că s-a luat o decizie de către o autoritate națională competentă, care identifică o persoană, un grup sau o entitate ca fiind implicat(ă) în activități teroriste. Reclamanta

nu ar susține și niciun element nu ar sugera faptul că nu a fost inclusă pe lista în litigiu pe baza unei astfel de decizii.

- 87 Consiliul admite că, în conformitate cu această dispoziție, verifică respectarea de către autoritățile naționale a criteriilor stabilite de Uniune. Totuși, această verificare nu privește fapte precum cele pretinse de reclamantă și nici informații care provin uneori din surse protejate sau se bazează pe acțiunea serviciilor specializate ale statelor membre. Ținând seama de rolul esențial pe care îl joacă autoritățile naționale competente în cadrul procedurii, Consiliul și Regatul Unit consideră că o contestare a înșeși faptelor în lumina cărora autoritățile au propus includerea unei persoane pe lista în litigiu sau o cerere de revizuire a deciziei lor pot fi introduse eficient doar la nivel național. În această privință, Regatul Unit observă că articolul 7 din Regulamentul nr. 2580/2001 autorizează Comisia să modifice anexa la regulament în baza unor informații furnizate de statele membre.
- 88 În plus, Home Secretary, autoritatea competentă în acest domeniu din Regatul Unit, a respins o cerere a reclamantei pentru retragerea sale de pe lista organizațiilor interzise în temeiul Terrorism Act 2000. Luând în considerare afirmațiile reclamantei, conform cărora, pe de o parte, aceasta a fost implicată într-o luptă legitimă împotriva unui regim represiv și, pe de altă parte, actele sale de rezistență armată au fost concentrate pe ținte militare din Iran, Home Secretary a declarat că nu poate accepta „niciun drept de a recurge la acte de terorism, indiferent de motivație”. [traducere neoficială] Acțiunile în justiție introduse de reclamantă împotriva acestei decizii au fost respinse (a se vedea punctul 73 de mai sus).

Aprecierea Tribunalului

- 89 Este necesar să se înceapă cu examinarea, împreună, a motivelor întemeiate pe încălcarea dreptului la apărare, încălcarea obligației de motivare și încălcarea dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă, care sunt strâns legate. Pe de o parte, garantarea dreptului la apărare contribuie la asigurarea bunei exercitări a dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă. Pe de altă parte, există o legătură strânsă între dreptul la o cale de atac efectivă și obligația de motivare. Astfel cum subliniază o jurisprudență constantă, obligația de a motiva actele, care le revine instituțiilor comunitare, în temeiul articolului 253 CE, nu are doar un caracter formal, ci este destinată să permită instanței comunitare să își exercite controlul legalității și părților interesate să cunoască justificările măsurii adoptate, pentru a putea să își apere drepturile și pentru a verifica dacă actul este întemeiat sau nu (Hotărârea Curții din 4 iulie 1963, Germania/Comisia, 24/62, Rep., p. 131, 143; Hotărârea Curții din 10 mai 2005, Italia/Comisia, C-400/99, Rep., p. I-3657, punctul 22; Hotărârea Tribunalului din 30 septembrie 2003, Cableuropa și alții/Comisia, T-346/02 și T-347/02, Rep., p. II-4251, punctul 225). Astfel, părțile interesate pot face uz într-adevăr de dreptul lor la o cale de atac doar în cazul în care dețin informații exacte despre conținutul și motivele actului în cauză (a se vedea, în acest sens, Hotărârea Curții din 19 februarie 1998, Comisia/Consiliul C-309/95, Rep., p. I-655, punctul 18, și Hotărârea Tribunalului din 7 iulie 1999, British Steel/Comisia, T-89/96, Rep., p. II-2089, punctul 33).
- 90 Având în vedere argumentele principale prezentate de Consiliu și Regatul Unit, Tribunalul va verifica, în primul rând, dacă drepturile și garanțiile a căror încălcare este invocată de reclamantă pot fi aplicate, în principiu, în contextul adoptării unei decizii de înghețare a fondurilor în temeiul Regulamentului nr. 2580/2001. Tribunalul va stabili apoi obiectul și va preciza limitele acestor drepturi și garanții într-un astfel de context. În cele din urmă, Tribunalul se va pronunța asupra încălcării pretinse a drepturilor și garanțiilor în cauză, în circumstanțele specifice ale speței.

Aplicabilitatea garanțiilor aferente respectării dreptului la apărare, obligației de motivare și dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă în contextul adoptării unei astfel de decizii de înghețare a fondurilor în temeiul Regulamentului nr. 2580/2001

– Dreptul la apărare

- 91 Conform unei jurisprudențe constante, respectarea dreptului la apărare, în orice procedură care este inițiată împotriva unei persoane și care ar putea conduce la un act care cauzează prejudicii persoanei respective, constituie un principiu fundamental de drept comunitar și trebuie să fie garantat, chiar și în absența unei reglementări în privința procedurii în cauză. Acest principiu impune ca orice persoană căreia i se poate aplica o sancțiune să aibă posibilitatea de a exprima eficient punctul său de vedere cu privire la elementele reținute împotriva sa, pe care se bazează sancțiunea respectivă (punctul 75 de mai sus, Hotărârea Fiskano/Comisia, punctele 39 și 40 și jurisprudența citată).
- 92 În speță, decizia atacată, prin care i se impune reclamantei o măsură individuală constând într-o sancțiune economică și financiară (înghețarea fondurilor), îi cauzează în mod incontestabil prejudicii (a se vedea, de asemenea, punctul 98 de mai jos). Această jurisprudență este, prin urmare, relevantă în speță.
- 93 Din această jurisprudență reiese că, în afara excepțiilor (a se vedea punctul 127 și următoarele de mai jos), garantarea dreptului la apărare cuprinde, în principiu, două aspecte principale. Pe de o parte, părții interesate i se comunică probele reținute împotriva sa pentru a justifica sancțiunea administrativă propusă (denumită în continuare „comunicarea probelor incriminatorii”). Pe de altă parte, trebuie să i se ofere posibilitatea de a susține eficient punctul său de vedere cu privire la aceste probe (denumită în continuare „audierea”).
- 94 Astfel înțeleasă, garantarea dreptului la apărare în cadrul procedurii administrative în sine trebuie să se distingă de cea care rezultă din dreptul la o cale de atac efectivă împotriva actului care cauzează prejudicii, eventual adoptat la finalul acestei proceduri (a se vedea, în acest sens, Hotărârea Tribunalului din 23 aprilie 2002, Campolargo/Comisia, T-372/00, RepFP, p. I-A-49 și II-223, punctul 36). Argumentele Consiliului și Regatului Unit referitoare la articolul 6 din CEDO (a se vedea punctele 77-79 de mai sus) nu sunt, prin urmare, relevante în cadrul prezentului motiv.
- 95 În plus, garanția aferentă respectării dreptului la apărare propriu-zis, în contextul adoptării unei decizii de înghețare a fondurilor în temeiul Regulamentului nr. 2580/2001, nu poate fi negată părților interesate numai pe motivul, invocat de Consiliu și de Regatul Unit (a se vedea punctele 78 și 79 de mai sus), că nici CEDO, nici principiile generale ale dreptului comunitar nu le conferă persoanelor particulare dreptul de a fi ascultați înainte de adoptarea unui act cu caracter normativ (a se vedea, în acest sens și prin analogie, Hotărârea Yusuf, punctul 29 de mai sus, punctul 322).
- 96 Este adevărat că jurisprudența referitoare la dreptul de a fi ascultat nu poate fi extinsă la contextul unei proceduri legislative comunitare care conduce la adoptarea unor măsuri normative care implică o alegere care ține de politica economică și care se aplică, în general, comercianților în cauză (Hotărârea Tribunalului din 11 decembrie 1996, Atlanta și alții/CE, T-521/93, Rep., p. II-1707, punctul 70, confirmată în recurs prin Hotărârea Curții din 14 octombrie 1999, Atlanta/Comunitatea Europeană, C-104/97 P, Rep., p. I-6983, punctele 34-38).

- 97 De asemenea, este adevărat că decizia atacată, care menține reclamanta pe lista în litigiu, după includerea acesteia pe lista respectivă prin decizia atacată inițial, are aceeași sferă de aplicare generală ca și Regulamentul nr. 2580/2001 și este, ca și acesta, direct aplicabilă în orice stat membru. Astfel, în ciuda titlului său, aceasta face parte integrantă din regulamentul respectiv în sensul articolului 249 CE (a se vedea, prin analogie, Ordonanța Tribunalului din 6 mai 2003, DOW AgroSciences/Parlamentul și Consiliul, T-45/02, Rep., p. II-1973, punctele 31-33, și jurisprudența citată și punctul 29 de mai sus, Hotărârea Yusuf, punctele 184-188).
- 98 Totuși, această decizie nu are un caracter exclusiv normativ. Deși produce efecte *erga omnes*, aceasta privește în mod direct și individual reclamanta, pe care de altfel o desemnează nominal ca trebuind să fie inclusă pe lista persoanelor, grupurilor și entităților ale căror fonduri trebuie să fie înghețate în temeiul Regulamentului nr. 2580/2001. În ceea ce privește un act care impune o măsură individuală constând într-o sancțiune economică și financiară (a se vedea punctul 92 de mai sus), jurisprudența citată la punctul 96 de mai sus nu este, în consecință, relevantă (a se vedea, prin analogie, punctul 29 de mai sus, Hotărârea Yusuf, punctul 324).
- 99 De asemenea, trebuie menționate elementele care disting prezenta cauză de cauzele aflate la originea Hotărârilor Yusuf și Kadi, punctul 29 de mai sus, în care s-a decis că instituțiile comunitare nu erau obligate să asculte părțile interesate, în contextul adoptării și punerii în aplicare a unei măsuri similare de înghețare a fondurilor persoanelor și entităților care au legătură cu Osama ben Laden, rețeaua Al-Qaida și talibanii.
- 100 Această soluție a fost justificată, în cauzele respective, de faptul că instituțiile comunitare se limitaseră la transpunerea în ordinea juridică comunitară, astfel cum erau obligate, a rezoluțiilor Consiliului de Securitate și a deciziilor Comitetului de sancțiuni al acestuia, care impuneau înghețarea fondurilor părților interesate, desemnate nominal, fără să abiliteze în niciun fel aceste instituții, în stadiul punerii în aplicare concrete, să prevadă vreun mecanism comunitar de examinare sau reexaminare a situațiilor individuale. Tribunalul a dedus că principiul de drept comunitar referitor la dreptul de a fi ascultat nu putea fi aplicat în astfel de circumstanțe, în care audierea părților interesate nu putea determina, în niciun caz, instituțiile să își revizuiască poziția (punctul 29 de mai sus, Hotărârea Yusuf, punctul 328, și Hotărârea Kadi, punctul 258).
- 101 În schimb, în prezenta cauză, deși este adevărat că Rezoluția 1371 (2001) a Consiliului de Securitate dispune, în special, la alineatul (1) litera (c) ca toate statele membre să înghețe fără întârziere fondurile și alte bunuri financiare ori resurse economice ale persoanelor care comit sau încearcă să comită acte teroriste, care participă la sau facilitează comiterea de acte teroriste, ale entităților aflate în proprietatea sau controlate de asemenea persoane, și ale persoanelor și entităților care acționează în numele sau sub conducerea unor astfel de persoane și entități, aceasta nu specifică individual persoanele, grupurile și entitățile care trebuie să facă obiectul acestor măsuri. Consiliul nu a stabilit nici norme juridice precise în ceea ce privește procedura de înghețare a fondurilor, nici garanțiile sau căile de atac care garantează persoanelor și entităților afectate de o astfel de procedură posibilitatea efectivă de a contesta măsurile adoptate de state în privința lor.
- 102 Astfel, în contextul Rezoluției 1373 (2001), statele membre ale Organizației Națiunilor Unite (ONU) – și, în speță, Comunitatea, prin intermediul căreia au hotărât să acționeze statele membre – au obligația să identifice concret care sunt persoanele, grupurile și entitățile ale căror fonduri trebuie să fie înghețate în temeiul rezoluției, în conformitate cu normele propriei ordini juridice.

- 103 În această privință, la ședință, Consiliul a susținut că, în cadrul punerii în aplicare a Rezoluției 1373 (2001) a Consiliului de Securitate, măsurile pe care le-a adoptat în temeiul unei competențe limitate și care, prin urmare, beneficiază de efectul „supremației”, care decurge din articolele 25 și 103 din Carta Organizației Națiunilor Unite, sunt, în esență, măsurile prevăzute de dispozițiile materiale ale Regulamentului nr. 2580/2001, care stabilesc conținutul măsurilor restrictive care trebuie adoptate în privința persoanelor menționate la alineatul (1) litera (c) din rezoluția respectivă. În schimb, spre deosebire de actele care fac obiectul cauzelor aflate la baza Hotărârilor Yusuf și Kadi, punctul 29 de mai sus, actele care aplică în mod concret aceste măsuri restrictive unei anumite persoane sau entități, precum decizia atacată, nu intră sub incidența exercitării unei competențe limitate și nu beneficiază, prin urmare, de efectul „supremației” în cauză. Consiliul consideră că adoptarea acestor acte intră mai degrabă sub incidența exercitării puterii extinse de apreciere de care acesta dispune în domeniul PESC.
- 104 Aceste considerente pot, în esență, să fie aprobate de Tribunal, sub rezerva unor eventuale dificultăți de aplicare a alineatului (1) litera (c) din Rezoluția 1373 (2001), care ar putea decurge din absența, la vremea respectivă, a unei definiții universal acceptate a noțiunilor de „terorism” și de „act terorist” în dreptul internațional [a se vedea, în această privință, Documentul final (A/60/L1) adoptat de Adunarea Generală a ONU la 15 septembrie 2005, cu ocazia summit-ului mondial de celebrare a celei de a șazecea aniversări a organizației].
- 105 În cele din urmă, în cursul ședinței, Consiliul a susținut că, în calitate de instituție comunitară care a adoptat Regulamentul nr. 2580/2001 și deciziile de punere în aplicare a acestuia, nu se considera limitat de pozițiile comune adoptate în domeniul PESC de către Consiliu în calitatea sa de instituție europeană a reprezentanților statelor membre, deși i se părea normal să asigure coerența acțiunilor sale în temeiul PESC și al Tratatului CE.
- 106 Astfel, Consiliul subliniază, în mod întemeiat, că Comunitatea nu acționează în temeiul unei competențe limitate de voința Uniunii sau a statelor sale membre atunci când adoptă, ca și în speță, sancțiuni economice în baza articolelor 60 CE, 301 CE și 308 CE. În plus, acest punct de vedere este singurul compatibil cu însuși textul articolului 301 CE, conform căruia Consiliul hotărăște în materie „cu majoritate calificată la propunerea Comisiei”, precum și cu textul articolului 60 alineatul (1), CE, conform căruia Consiliul „poate adopta”, urmând aceeași procedură, măsurile urgente considerate necesare pentru un act care intră sub incidența PESC.
- 107 Având în vedere că identificarea persoanelor, grupurilor și entităților vizate de Rezoluția 1373 (2001) a Consiliului de Securitate și adoptarea măsurii de înghețare a fondurilor care decurge din aceasta intră sub incidența exercitării unei puteri proprii, care implică o apreciere discreționară a Comunității, instituțiile comunitare în cauză, în cazul de față Consiliul, sunt obligate să respecte dreptul la apărare al părților interesate, atunci când acționează cu scopul de a se conforma rezoluției respective.
- 108 Rezultă că garantarea dreptului la apărare este, în principiu, pe deplin aplicabilă în contextul adoptării unei astfel de decizii de înghețare a fondurilor în temeiul Regulamentului nr. 2580/2001.

– Obligația de motivare

109 În principiu, garanția aferentă obligației de motivare, prevăzută la articolul 253 CE, este, de asemenea, pe deplin aplicabilă în contextul adoptării unei decizii de înghețare a fondurilor în temeiul Regulamentului nr. 2580/2001, fapt care nu a fost pus la îndoială de niciuna dintre părți.

– Dreptul la protecție jurisdicțională efectivă

110 În ceea ce privește garanția aferentă dreptului la protecție jurisdicțională efectivă, trebuie să se amintească faptul că, în conformitate cu o jurisprudență constantă, persoanele particulare trebuie să aibă posibilitatea de a beneficia de protecție jurisdicțională efectivă a drepturilor care le sunt conferite de ordinea juridică comunitară, dreptul la o astfel de protecție făcând parte din principiile generale de drept care decurg din tradițiile constituționale comune statelor membre și fiind consacrat la articolele 6 și 13 din CEDO (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 5 aprilie 2006, *Degussa/Comisia*, T-279/02, Rep., p. II-897, punctul 421, și jurisprudența citată).

111 Acest lucru este valabil, în special, în privința măsurilor de înghețare a fondurilor persoanelor sau organizațiilor suspectate de activități teroriste (a se vedea, în acest sens, punctul XIV din orientările privind drepturile omului și combaterea terorismului, adoptate de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei la 11 iulie 2002).

112 În cadrul prezentei acțiuni, singura rezervă exprimată de Consiliu, în ceea ce privește aplicabilitatea principiului acestei garanții, se referă la faptul că, potrivit acestei instituții, Tribunalul nu are competența de a controla legalitatea internă a dispozițiilor materiale ale Regulamentului nr. 2580/2001, în măsura în care acestea au fost adoptate în temeiul unei competențe limitate de Rezoluția 1373 (2001) a Consiliului de Securitate și în măsura în care acestea beneficiază, în consecință, de efectul „supremației” menționate la punctul 103 de mai sus.

113 Totuși, nu este necesar ca Tribunalul să se pronunțe asupra temeiniciei acestei rezerve, având în vedere că prezentul litigiu poate fi soluționat, astfel cum se va discuta mai jos, numai pe baza controlului jurisdicțional al legalității deciziei atacate și niciuna dintre părți nu contestă că acesta intră într-adevăr sub incidența competenței Tribunalului.

Obiectul și limitele garanțiilor aferente respectării dreptului la apărare, obligației de motivare și dreptului la protecție jurisdicțională efectivă, în contextul adoptării unei decizii de înghețare a fondurilor în temeiul Regulamentului nr. 2580/2001

– Dreptul la apărare

114 În primul rând, este necesar să se definească obiectul garantării dreptului la apărare în contextul adoptării unei decizii de înghețare a fondurilor, adoptată în temeiul articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001, făcându-se distincție între o decizie inițială de înghețare a fondurilor, menționată la articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931 (denumită în continuare „decizia inițială de înghețare a fondurilor”), și oricare din deciziile ulterioare de menținere a înghețării fondurilor, după o reevaluare periodică, menționate la articolul 1 alineatul (6) din poziția comună respectivă (denumite în continuare „deciziile ulterioare de înghețare a fondurilor”).

115 În acest context, este necesar în primul rând să se sublinieze că dreptul la apărare poate fi exercitat doar în privința elementelor de fapt și de drept care pot condiționa aplicarea măsurii în cauză părții interesate, în conformitate cu legislația relevantă.

- 116 În speță, normele relevante sunt prevăzute la articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001, conform căruia Consiliul, hotărând în unanimitate, stabilește, revizuieste și modifică lista persoanelor, grupurilor și entităților cărora li se aplică regulamentul în cauză, în conformitate cu dispozițiile articolului 1 alineatele (4) și (6) din Poziția comună 2001/931. Lista în cauză trebuie, prin urmare, să fie întocmită, în conformitate cu dispozițiile articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931, pe baza unor informații precise sau a unor elemente de dosar care arată că s-a luat o decizie de către o autoritate competentă în ceea ce privește persoanele, grupurile și entitățile vizate, fie că este vorba de inițierea unor cercetări sau a urmăririi penale pentru un act terorist ori de tentativa de a săvârși, de a participa la sau de a facilita un astfel de act, pe baza unor probe sau indicii serioase și credibile, fie că este vorba de o condamnare pentru astfel de fapte. Prin „autoritate competentă” se înțelege o autoritate judiciară sau, în cazul în care autoritățile judiciare nu au competență în domeniul respectiv, o autoritate competentă echivalentă în acest domeniu. În plus, în conformitate cu articolul 1 alineatul (6) din Poziția comună 2001/931, numele persoanelor și ale entităților incluse pe lista din anexă vor face obiectul unei revizuirii la intervale regulate, cel puțin o dată pe semestru, pentru a se asigura că menținerea lor pe listă rămâne justificată.
- 117 Astfel cum au subliniat, în mod întemeiat, Consiliul și Regatul Unit, procedura care poate să conducă la o măsură de înghețare a fondurilor, în temeiul normelor relevante, se desfășoară așadar la două niveluri, unul național și celălalt comunitar. În prima etapă, o autoritate națională competentă, în principiu judiciară, trebuie să adopte în privința părții interesate o decizie care să respecte definiția de la articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931. În cazul în care este vorba despre o decizie de începere a unor cercetări sau a urmăririi penale, aceasta trebuie să se bazeze pe probe sau indicii serioase și credibile. În a doua etapă, Consiliul, hotărând în unanimitate, trebuie să decidă includerea părții interesate pe lista în litigiu, pe baza unor informații precise sau a unor elemente de dosar care arată că s-a luat o astfel de decizie. În continuare, Consiliul trebuie să se asigure, la intervale regulate, cel puțin o dată pe semestru, că menținerea părții în cauză pe lista în litigiu rămâne justificată. În această privință, verificarea existenței unei decizii a unei autorități naționale, care respectă definiția în cauză, este o condiție prealabilă esențială pentru adoptarea, de către Consiliu, a unei decizii inițiale de înghețare a fondurilor, în vreme ce verificarea efectelor deciziei respective la nivel național este indispensabilă în contextul adoptării unei decizii ulterioare de înghețare a fondurilor.
- 118 Prin urmare, problema respectării dreptului la apărare, în contextul adoptării unei măsuri de înghețare a fondurilor, poate fi ridicată, de asemenea, la două niveluri (a se vedea, în acest sens și prin analogie, punctul 69 de mai sus, Ordonanța „Invest” Import und Export și Invest Commerce/Comisia, punctul 40).
- 119 Dreptul la apărare al părții interesate trebuie, în primul rând, să fie garantat efectiv în cadrul procedurii naționale care a condus la adoptarea, de către autoritatea națională competentă, a deciziei menționate la articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931. În principal în acest context național părții interesate trebuie să i se acorde posibilitatea de a își face cunoscută în mod eficient opinia cu privire la elementele reținute împotriva sa, pe care se bazează decizia în cauză, sub rezerva unor eventuale restricții privind dreptul la apărare, justificate legal în dreptul național, în special din motive de ordine publică, de siguranță publică sau de menținere a relațiilor internaționale (a se vedea, în acest sens, CEDO, Hotărârea Tinnelly & Sons și alții și McElduff și alții împotriva Regatului Unit din 10 iulie 1998, *Culegere de hotărâri și decizii*, 1998-IV, § 78).

- 120 În continuare, dreptul la apărare al părții interesate trebuie să fie garantat efectiv în cadrul procedurii comunitare care conduce la adoptarea, de către Consiliu, a deciziei de includere sau de menținere a acesteia pe lista în litigiu, în conformitate cu articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001. În principiu, în acest cadru, este necesar doar ca părții interesate să i se ofere posibilitatea de a își susține eficient punctul de vedere privind condițiile legale de aplicare a măsurii comunitare în cauză, și anume, dacă este vorba despre o decizie inițială de înghețare a fondurilor, existența unor informații precise sau a unor elemente de dosar care arată că o decizie care respectă definiția de la articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931 a fost adoptată în privința sa de către o autoritate națională competentă și, dacă este vorba despre o decizie ulterioară de înghețare a fondurilor, justificarea menținerii părții interesate pe lista în litigiu.
- 121 În schimb, în măsura în care decizia în cauză a fost adoptată de o autoritate competentă a unui stat membru, respectarea dreptului la apărare la nivel comunitar nu mai necesită, în mod normal, în acest stadiu, ca părții interesate să i se permită din nou să se pronunțe asupra caracterului oportun și temeiniciei deciziei respective, având în vedere că aceste aspecte pot fi discutate numai la nivel național, în fața autorității în cauză sau, dacă partea interesată introduce o acțiune, în fața instanței naționale competente. În mod similar, în principiu, nu este de competența Consiliului să se pronunțe asupra chestiunii dacă procedura deschisă împotriva părții interesate și care a condus la decizia în cauză, prevăzută de legislația în vigoare a statului membru, s-a desfășurat legal sau dacă drepturile fundamentale ale părții interesate au fost respectate de autoritățile naționale. Astfel, această atribuție aparține exclusiv instanțelor naționale competente sau, după caz, Curții Europene a Drepturilor Omului (a se vedea, prin analogie, Hotărârea Tribunalului din 10 aprilie 2003, Le Pen/Parlamentul, T-353/00, Rep., p. II-1729, punctul 91, confirmată în recurs de Hotărârea Curții din 7 iulie 2005, Le Pen/Parlamentul, C-208/03 P, Rep., p. I-6051).
- 122 În cazul în care măsura comunitară de înghețare a fondurilor este adoptată în baza unei decizii a unei autorități naționale a unui stat membru, în privința unor cercetări sau urmăriri penale (mai degrabă decât în baza unei decizii de condamnare), respectarea dreptului la apărare nu necesită nici, în principiu, ca părții interesate să i se permită să își susțină eficient punctul de vedere în privința chestiunii dacă această decizie este „bazată pe dovezi sau indicii serioase și credibile”, astfel cum se prevede la articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931. Astfel, deși acest element constituie una dintre condițiile legale de aplicare a măsurii în cauză, Tribunalul consideră că ar fi neadecvat, având în vedere principiul cooperării loiale menționat la articolul 10 CE, să fie supus exercitării dreptului la apărare la nivel comunitar.
- 123 În această privință, Tribunalul amintește că, în temeiul articolului 10 CE, relațiile între statele membre și instituțiile comunitare sunt reglementate de obligații reciproce de cooperare loială (a se vedea Hotărârea Curții din 16 octombrie 2003, Irlanda/Comisia, C-339/00, Rep., p. I-11757, punctele 71 și 72, și jurisprudența citată). Acest principiu are o sferă generală de aplicare și se impune, în special, în domeniul JAI reglementat de titlul VI din Tratatul CE, care se bazează, de altfel, în întregime, pe cooperarea între statele membre și instituții (Hotărârea Curții din 16 iunie 2005, Pupino, C-105/03, Rep., p. I-5285, punctul 42).
- 124 În cazul aplicării articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931 și a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001, dispoziții care instituie o formă de cooperare specifică între Consiliu și statele membre, în cadrul combaterii terorismului, Tribunalul consideră că acest principiu implică, pentru Consiliu, obligația de a se raporta pe cât posibil la aprecierea autorității naționale competente, cel puțin în cazul în care este vorba despre o autoritate judiciară,

atât în ceea ce privește existența unor „dovezi sau indicii serioase și credibile” pe care se bazează decizia acesteia, cât și în privința recunoașterii eventualelor restricții privind accesul la aceste probe sau indicii, justificate legal în temeiul dreptului național din motive imperioase de ordine publică, de siguranță publică sau de menținere a relațiilor internaționale (a se vedea, prin analogie, Hotărârea Tribunalului din 18 septembrie 1996, Postbank/Comisia, T-353/94, Rep., p. II-921, punctul 69, și jurisprudența citată).

- 125 Totuși, este necesar să se adauge că aceste considerente sunt valabile numai în măsura în care dovezile sau indiciile în cauză au fost într-adevăr apreciate de autoritatea națională competentă, menționată la punctul anterior. În schimb, dacă, în cursul procedurii în fața Consiliului, acesta își bazează decizia inițială sau o decizie ulterioară de înghețare a fondurilor pe informații sau dovezi care îi sunt comunicate de reprezentanții statelor membre, fără să fi fost supuse aprecierii de către respectiva autoritate națională competentă, aceste elemente trebuie considerate ca fiind noi probe incriminatorii care trebuie, în principiu, să facă obiectul unei comunicări și audieri la nivel comunitar, în cazul în care nu au beneficiat de acest lucru la nivel național.
- 126 Din cele menționate anterior rezultă că, în contextul relațiilor între Comunitate și statele sale membre, respectarea dreptului la apărare are un obiect relativ restrâns, la nivelul procedurii comunitare de înghețare a fondurilor. În cazul unei decizii inițiale de înghețare a fondurilor, acesta impune, în principiu, pe de o parte, ca părții interesate să i se comunice de către Consiliu informațiile precise sau elementele de dosar care arată că o decizie care respectă definiția de la articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931 a fost luată în privința acesteia de către o autoritate competentă a unui stat membru, precum și, după caz, elementele noi menționate la punctul 125 de mai sus și, pe de altă parte, ca părții interesate să i se acorde posibilitatea de a își susține eficient punctul de vedere privind aceste informații sau elemente de dosar. De asemenea, în cazul unei decizii ulterioare de înghețare a fondurilor, respectarea dreptului la apărare impune, pe de o parte, ca părții interesate să i se comunice informațiile sau elementele de dosar care, conform Consiliului, justifică menținerea acesteia pe listele în litigiu, precum și, după caz, elementele noi menționate la punctul 125 de mai sus și, pe de altă parte, ca părții interesate să i se permită să își susțină eficient punctul de vedere în această privință.
- 127 În același timp, este necesar totuși să se admită că anumite limitări ale dreptului la apărare, definit astfel în privința obiectului său, pot fi, în mod legitim, avute în vedere și impuse părților interesate, în împrejurări precum cele din speță, în care se contestă măsuri restrictive specifice constând în înghețarea fondurilor și activelor financiare ale persoanelor, grupurilor și entităților identificate de Consiliu ca fiind implicate în acte de terorism.
- 128 Astfel, Tribunalul consideră, astfel cum s-a stabilit în Hotărârea Yusuf, punctul 29 de mai sus, și cum susțin în speță Consiliul și Regatul Unit, că o comunicare a probelor incriminatorii și o audiere a părților interesate, înainte de adoptarea deciziei inițiale de înghețare a fondurilor, ar compromite eficiența sancțiunilor și astfel ar fi incompatibile cu obiectivul de interes general urmărit de Comunitate, în conformitate cu Rezoluția 1373 (2001) a Consiliului de Securitate. O măsură inițială de înghețare a fondurilor trebuie să poată beneficia, prin însăși natura sa, de un efect de surpriză și să producă efecte imediate. O astfel de măsură nu poate, prin urmare, să facă obiectul unei notificări înainte de punerea sa în aplicare (punctul 29 de mai sus, Hotărârea Yusuf, punctul 308; a se vedea, de asemenea, în acest sens și prin analogie, concluziile avocatului general Warner din Hotărârea Curții din 26 iunie 1980, National Panasonic/Comisia, 136/79, Rep., p. 2033, 2061, 2068, 2069).

- 129 Totuși, pentru ca părțile interesate să își poată apăra eficient drepturile, în special în cadrul unei eventuale căi de atac în fața Tribunalului, este necesar, în plus, să li se comunice probele incriminatorii, pe cât posibil, fie concomitent cu, fie cât mai repede posibil după adoptarea deciziei inițiale de înghețare a fondurilor (a se vedea, de asemenea, punctul 139 de mai jos).
- 130 În acest context, părțile interesate trebuie, de asemenea, să aibă posibilitatea de a solicita reexaminarea imediată a măsurii inițiale de înghețare a fondurilor acestora (a se vedea, în acest sens, în contenciosul funcției publice comunitare, Hotărârea Tribunalului din 15 iunie 2000, F/Comisia, T-211/98, RepFP, p. I-A-107 și II-471, punctul 34; Hotărârea Tribunalului din 18 octombrie 2001, X/BCE, T-333/99, Rep., p. II-3021, punctul 183, și punctul 94 de mai sus, Hotărârea Tribunalului Campolargo/Comisia, punctul 32). Totuși, Tribunalul recunoaște că o astfel de audiere *a posteriori* nu se impune din oficiu în contextul unei decizii inițiale de înghețare a fondurilor, având în vedere posibilitatea pe care o au, de asemenea, părțile interesate de a introduce imediat o acțiune în fața Tribunalului, posibilitate care garantează, de asemenea, menținerea unui echilibru între respectarea drepturilor fundamentale ale persoanelor incluse pe lista în litigiu și necesitatea adoptării unor măsuri preventive în cadrul combaterii terorismului internațional (a se vedea, în acest sens și prin analogie, concluziile avocatului general Warner din Hotărârea National Panasonic/Comisia, punctul 128 de mai sus, Rep., p. 2069).
- 131 Cu toate acestea, este necesar să se sublinieze faptul că precedentele considerente nu sunt relevante în ceea ce privește deciziile ulterioare de înghețare a fondurilor, adoptate de Consiliu în cadrul reexaminării, la intervale regulate, cel puțin o dată pe semestru, a justificării menținerii părților interesate pe lista în litigiu, prevăzută la articolul 1 alineatul (6) din Poziția comună 2001/931. În acest stadiu, fondurile sunt deja înghețate și, prin urmare, nu mai este necesară garantarea unui efect de surpriză pentru a se asigura eficiența sancțiunilor. O decizie ulterioară de înghețare a fondurilor trebuie, în consecință, să fie precedată de o nouă posibilitate de audiere și, după caz, de o comunicare a noilor probe incriminatorii.
- 132 În această privință, Tribunalul nu poate admite teza susținută de Consiliu și de Regatul Unit la ședință, conform căreia Consiliul ar trebui să audieze părțile interesate, în contextul adoptării unei decizii ulterioare de înghețare a fondurilor, doar în măsura în care acestea i-au solicitat acest lucru în mod expres, în prealabil. În conformitate cu articolul 1 alineatul (6) din Poziția comună 2001/931, Consiliul poate adopta o astfel de decizie numai după ce s-a asigurat că menținerea părților interesate pe lista în litigiu rămâne justificată, ceea ce implică faptul că le oferă posibilitatea, în prealabil, de a își susține eficient punctul de vedere cu privire la acest aspect.
- 133 În continuare, Tribunalul recunoaște că, în împrejurări precum cele din speță, în care se contestă o măsură asiguratorie de limitare a disponibilității bunurilor anumitor persoane, grupuri și entități, în cadrul combaterii terorismului, considerentele imperative care țin de siguranța Comunității și a statelor sale membre sau de conduita relațiilor lor internaționale se pot opune comunicării anumitor probe incriminatorii părților interesate și, prin urmare, audierii acestora în privința probelor în cauză, în cursul procedurii administrative (a se vedea punctul 29 de mai sus, prin analogie, Hotărârea Yusuf, punctul 320).
- 134 Astfel de limitări sunt conforme cu tradițiile constituționale comune statelor membre, astfel cum au susținut Consiliul și Regatul Unit, după ce au subliniat că se admit excepții de la dreptul general de a fi ascultat în cadrul unei proceduri administrative, în numeroase state membre, din motive de interes public, de ordine publică sau de menținere a relațiilor internaționale, ori atunci

când scopul deciziei care trebuie luată ar fi sau ar putea fi anulat dacă s-ar acorda dreptul în cauză (a se vedea exemplele citate la punctul 72 de mai sus).

- 135 În plus, acestea sunt conforme cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care, chiar și în contextul mai strict al unui proces penal contradictoriu, supus cerințelor de la articolul 6 din CEDO, admite că, în cauzele care privesc siguranța națională și, în special, terorismul, se pot avea în vedere anumite restricții privind dreptul la apărare, mai ales în ceea ce privește divulgarea probelor incriminatorii sau a modalităților de acces la dosar (a se vedea, de exemplu, Hotărârea Chahal împotriva Regatului Unit din 15 noiembrie 1996, *Culegere* 1996-V, § 131, și Hotărârea Jasper împotriva Regatului Unit din 16 februarie 2000, nr. 27052/95, nepublicată în *Culegerea de hotărâri și decizii*, §§ 51-53, și jurisprudența citată; a se vedea, de asemenea, punctul IX.3 din orientările Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, citate la punctul 111 de mai sus).
- 136 În circumstanțele speței, aceste considerente se aplică, înainte de toate, „dovezilor sau [...] indiciilor serioase și credibile” pe care se bazează decizia națională de începere a unor cercetări sau urmăriri penale, în măsura în care acestea au fost aduse la cunoștința Consiliului, dar este posibil ca restricțiile privind accesul să privească și conținutul precis al deciziei respective sau motivarea specifică acesteia, sau chiar identitatea autorității care a adoptat-o. Există chiar și posibilitatea ca, în anumite situații foarte speciale, identificarea statului membru sau a țării terțe în care o autoritate competentă a adoptat o decizie în privința unei persoane să aducă atingere siguranței publice, furnizându-i părții interesate o informație sensibilă de care ar putea face uz în mod abuziv.
- 137 Din toate considerentele precedente rezultă că principiul general de respectare a dreptului la apărare impune, cu excepția cazului în care considerente imperative care țin de siguranța Comunității sau a statelor sale membre ori de conduita relațiilor lor internaționale se opun acestui lucru, ca probele incriminatorii, astfel cum sunt identificate la punctul 126 de mai sus, să i se comunice părții interesate, pe cât posibil, fie concomitent cu, fie cât mai repede posibil după adoptarea unei decizii inițiale de înghețare a fondurilor. Cu aceleași rezerve, o decizie ulterioară de înghețare a fondurilor trebuie, în principiu, să fie precedată de o comunicare a noilor probe incriminatorii și de o audiere. În schimb, respectarea dreptului la apărare nu impune ca probele incriminatorii să i se comunice părții interesate înainte de adoptarea unei măsuri inițiale de înghețare a fondurilor, nici ca aceasta să fie audiată *a posteriori* din oficiu, într-un astfel de context.

– Obligația de motivare

- 138 Conform unei jurisprudențe constante, obligația de motivare a unui act care cauzează prejudicii unei persoane are ca scop, pe de o parte, să îi furnizeze părții interesate informații suficiente pentru a stabili dacă actul este întemeiat sau dacă, eventual, este viciat de o eroare care permite contestarea validității sale în fața instanței comunitare și, pe de altă parte, să i se permită acestei instanțe să își exercite controlul asupra legalității actului în cauză (Hotărârea Curții din 2 octombrie 2003, *Corus UK/Comisia*, C-199/99 P, Rep., p. I-11177, punctul 145, și Hotărârea Curții din 28 iunie 2005, *Dansk Rørindustri și alții/Comisia*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P și C-213/02 P, Rep., p. I-5425, punctul 462). Obligația de motivare astfel enunțată constituie un principiu esențial al dreptului comunitar, de la care se pot face derogări numai din motive imperioase (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 29 septembrie 2005, *Napoli Buzzanca/Comisia*, T-218/02, Rep. FP, p. I-A-267 și II-1221, punctul 57, și jurisprudența citată).

- 139 Prin urmare, motivarea trebuie, în principiu, să i se comunice părții interesate în același timp cu actul care îi cauzează prejudicii. Absența motivării nu poate fi remediată de faptul că partea interesată află motivele actului în cursul procedurii în fața instanței comunitare (Hotărârea Curții din 26 noiembrie 1981, Michel/Parlamentul, 195/80, Rep., p. 2861, punctul 22, și punctul 138 de mai sus, Hotărârea Curții Dansk Rørindustri și alții/Comisia, punctul 463). Posibilitatea de a corecta absența totală a motivării după introducerea unei acțiuni ar putea aduce atingere dreptului la apărare, având în vedere că reclamantul ar dispune numai de replică pentru a prezenta motivele pentru contestarea motivării, de care ar lua cunoștință abia după depunerea cererii. Principiul egalității părților în fața instanței comunitare ar fi astfel afectat (Hotărârea Tribunalului din 15 septembrie 2005, Casini/Comisia, T-132/03, Rep. FP, p. II-A-253 & II-1169, punctul 33, și punctul 138 de mai sus, Hotărârea Tribunalului Napoli Buzzanca/Comisia, punctul 62).
- 140 În măsura în care partea interesată nu are dreptul de a fi ascultată înainte de adoptarea unei decizii inițiale de înghețare a fondurilor, este necesar să se adauge faptul că respectarea obligației de motivare este cu atât mai importantă având în vedere că reprezintă singura garanție care îi permite părții interesate, cel puțin după adoptarea deciziei, să se prevaleze în mod eficient de căile de atac pe care le are la dispoziție pentru a contesta legalitatea deciziei (Hotărârea Tribunalului din 8 decembrie 2005, Reynolds/Parlamentul, T-237/00, Rep. FP, p. I-A-385 & II-1731, punctul 95; a se vedea, de asemenea, în acest sens, Hotărârea Tribunalului din 25 iunie 1998, British Airways și British Midland Airways/Comisia, T-371/94 și T-394/04, Rep., p. II-2405, punctul 64).
- 141 Conform unei jurisprudențe constante, motivarea impusă la articolul 253 CE se adaptează la natura actului în cauză și a contextului în care acesta a fost adoptat. Aceasta trebuie să indice în mod clar și neechivoc raționamentul instituției, autorul actului, astfel încât să le permită părților interesate să cunoască justificările măsurii adoptate, iar instanței competente să exercite controlul legalității acesteia. Cerința de motivare se apreciază în funcție de circumstanțele speței, în special în funcție de conținutul actului, de natura motivelor invocate și de interesul pe care îl au destinatarii sau alte persoane vizate direct și individual de act de a primi explicații. Nu este necesar ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept relevante, în măsura în care chestiunea dacă motivarea unui act îndeplinește cerințele articolului 253 CE se apreciază având în vedere nu numai formularea acestuia, ci și contextul său, precum și toate normele juridice care reglementează materia în cauză. În special, un act care cauzează prejudicii este motivat suficient în măsura în care a fost adoptat într-un context cunoscut de partea interesată, care îi permite acesteia să înțeleagă sfera de aplicare a măsurii adoptate în privința sa (Hotărârea Curții din 29 octombrie 1981, Arning/Comisia, 125/80, Rep., p. 2539, punctul 13; Hotărârea Curții din 2 aprilie 1998, Comisia/Sytraval și Brink's France, C-367/95 P, Rep., p. I-1719, punctul 63; Hotărârea Curții din 30 septembrie 2003, Germania/Comisia, C-301/96, Rep., p. I-9919, punctul 87, și Hotărârea Curții din 22 iunie 2004, Portugalia/Comisia, C-42/01, Rep., p. I-6079, punctul 66; Hotărârea Tribunalului din 6 martie 2003, Westdeutsche Landesbank Girozentrale și Land Nordrhein-Westfalen/Comisia, T-228/99 și T-233/99, Rep., p. II-435, punctele 278-280). În plus, gradul de precizie a motivării unei decizii trebuie să fie proporțional cu realitățile practice și condițiile tehnice disponibile sau cu termenul stabilit pentru adoptarea acesteia (a se vedea punctul 83 de mai sus, Hotărârea Delacre și alții/Comisia, punctul 16, și jurisprudența citată).
- 142 În contextul adoptării unei decizii de înghețare a fondurilor în temeiul Regulamentului nr. 2580/2001, motivarea acesteia se apreciază, înainte de toate, în lumina condițiilor legale de aplicare a acestui regulament într-un caz concret, precum cele enunțate la articolul 2 alineatul (3), și făcându-se trimitere fie la articolul 1 alineatul (4), fie la articolul 1 alineatul (6) din Poziția

comună 2001/931, după cum este vorba despre o decizie inițială sau de o decizie ulterioară de înghețare a fondurilor.

- 143 În această privință, Tribunalul nu poate admite că, astfel cum susține Consiliul, motivarea poate consta numai într-o formulare generală și stereotipică, ce reproduce textul articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și al articolului 1 alineatele (4) și (6) din Poziția comună 2001/931. În conformitate cu principiile amintite mai sus, Consiliul este obligat să menționeze elementele de fapt și de drept care constituie baza legală a deciziei sale și considerentele care l-au determinat să o adopte. Motivarea unei astfel de măsuri trebuie așadar să indice motivele specifice și concrete pentru care Consiliul consideră că normele relevante se aplică părții interesate (a se vedea, în acest sens, Hotărârea Tribunalului din 20 februarie 2002, Roman Parra/Comisia, T-117/01, RepFP, p. I-A-27 și II-121, punctul 31, și Hotărârea Tribunalului Napoli Buzzanca/Comisia, punctul 138 de mai sus, punctul 74).
- 144 Acest lucru implică, în principiu, faptul că motivarea unei decizii inițiale de înghețare a fondurilor trebuie, cel puțin, să se refere la fiecare din elementele menționate la punctul 116 de mai sus, precum și, după caz, la elementele menționate la punctele 125 și 126 de mai sus, în vreme ce motivarea unei decizii ulterioare de înghețare a fondurilor trebuie să indice motivele specifice și concrete pentru care Consiliul consideră, după reexaminare, că înghețarea fondurilor părții interesate rămâne justificată.
- 145 Trebuie adăugat faptul că, în cadrul adoptării, în unanimitate, a unei măsuri de înghețare a fondurilor în temeiul Regulamentului nr. 2580/2001, Consiliul nu acționează în temeiul unei competențe limitate. Articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001, considerat împreună cu articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931, nu poate fi interpretat în sensul conform căruia Consiliul ar fi obligat să includă pe lista în litigiu orice persoană în privința căreia s-a adoptat o decizie de către o autoritate competentă, în sensul acestor dispoziții. Această interpretare, susținută de Regatul Unit în ședință, este confirmată la articolul 1 alineatul (6) din Poziția comună 2001/931, la care face trimitere și articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001, și conform căruia Consiliul trebuie să efectueze o „revizuire” la intervale regulate, cel puțin o dată pe semestru, pentru a se asigura că menținerea părților interesate pe lista în litigiu „rămâne justificată”.
- 146 Rezultă că, în principiu, motivarea unei măsuri de înghețare a fondurilor, în temeiul Regulamentului nr. 2580/2001, trebuie să se refere nu doar la condițiile legale de aplicare a regulamentului, ci și la motivele pentru care Consiliul consideră, în exercitarea puterii sale discreționare de apreciere, că partea interesată trebuie să facă obiectul unei astfel de măsuri.
- 147 Considerentele formulate la punctele 143-146 de mai sus trebuie totuși să țină seama de faptul că o decizie de înghețare a fondurilor în temeiul Regulamentului nr. 2580/2001, deși impune o măsură individuală constând într-o sancțiune economică și financiară, are totodată o natură reglementară, astfel cum s-a precizat la punctele 97 și 98 de mai sus. În plus, o publicare detaliată a obiecțiilor reținute împotriva părților interesate nu numai că ar putea contraveni considerentelor imperioase de interes general, despre care se va discuta la punctul 148 de mai jos, dar ar putea, de asemenea, să aducă atingere intereselor legitime ale persoanelor și entităților în cauză, în măsura în care aceasta le poate prejudicia grav reputația. Prin urmare, este necesar să se admită, în mod excepțional, că numai dispozitivul și o motivare generală de tipul celei evocate la punctul 143 de mai sus trebuie să figureze în versiunea deciziei de înghețare a fondurilor

publicată în *Jurnalul Oficial*, înțelegându-se că motivarea specifică și concretă a deciziei trebuie să fie formalizată și adusă la cunoștința părților interesate prin orice altă modalitate adecvată.

- 148 În circumstanțe precum cele din speță, trebuie să se recunoască faptul că acele considerente imperioase care țin de siguranța Comunității și a statelor sale membre sau de conduita relațiilor lor internaționale, se pot opune divulgării părților interesate a motivelor precise și complete ale deciziei inițiale sau ulterioare de înghețare a fondurilor acestora, la fel cum acestea se pot opune comunicării părților interesate a probelor incriminatorii în cursul procedurii administrative. În acest sens, Tribunalul face trimitere la considerentele deja exprimate, în special, la punctele 133-137 de mai sus, referitor la restricțiile privind principiul general de respectare a dreptului la apărare, admisibile într-un astfel de context. Aceste considerente sunt valabile, *mutatis mutandis*, în ceea ce privește restricțiile admisibile privind obligația de motivare.
- 149 În această privință, deși nu este aplicabilă în circumstanțele speței, Tribunalul consideră că este necesar să se inspire din dispozițiile Directivei 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/965/CEE (JO L 158, p. 77, rectificativ JO L 229, p. 35, rectificativ la rectificativul JO 2005, L 197, p. 34; ediție specială în limba română: capitol 5 volum 7, p. 56). Articolul 30 alineatul (2) din directivă prevede: „Persoanele interesate sunt informate în mod precis și complet cu privire la motivele de ordine publică, siguranță publică sau sănătate publică pe care se bazează decizia [care restrânge libertatea de circulație și de ședere a cetățenilor Uniunii și a membrilor lor de familie] luată în cazul lor, cu excepția situațiilor în care acest lucru este contrar intereselor siguranței statului”.
- 150 În conformitate cu jurisprudența Curții (Hotărârea din 28 octombrie 1975, Rutili, 36/75, Rep., p. 1219, precum și Hotărârea din 22 mai 1980, Santillo, 131/79, Rep., p. 1585) privind Directiva 64/221/CEE a Consiliului din 25 februarie 1964 privind coordonarea măsurilor speciale referitoare la circulația și șederea resortisanților străini, justificate de motive de ordine publică, siguranță publică sau sănătate publică (JO 56, p. 850), abrogată prin Directiva 2004/38, și al cărei articol 6 era identic, în esență, cu articolul 30 alineatul (2) din aceasta din urmă, o persoană protejată de dispozițiile citate trebuie să se bucure de o dublă garanție, constând în comunicarea motivelor pentru orice măsură restrictivă adoptată în privința sa, cu excepția cazului în care acest lucru contravine intereselor care țin de siguranța statului, și în deschiderea unei căi de atac. Cu aceeași rezervă, această cerință implică, în special, din partea statului în cauză, să se comunice părții interesate, în momentul în care acestea i se notifică măsura restrictivă adoptată în privința sa, motivele exacte și complete ale deciziei, cu scopul de a acorda acesteia posibilitatea pregătirii în mod eficient a apărării.
- 151 Din considerentele precedente rezultă că, cu excepția cazului în care acest lucru contravine anumitor considerente imperioase care țin de siguranța Comunității sau a statelor sale membre sau de conduita relațiilor lor internaționale și sub rezerva afirmațiilor de la punctul 147 de mai sus, motivarea unei decizii inițiale de înghețare a fondurilor trebuie, cel puțin, să privească, în mod specific și concret, fiecare din elementele menționate la punctul 116 de mai sus, precum și, după caz, elementele menționate la punctele 125 și 126 de mai sus, și să precizeze motivele pentru care Consiliul consideră, în exercitarea puterii sale discreționare de apreciere, că partea interesată trebuie să facă obiectul unei astfel de măsuri. În plus, motivarea unei decizii ulterioare de înghețare a fondurilor trebuie, cu aceleași rezerve, să precizeze motivele specifice și concrete

pentru care Consiliul consideră, după reexaminare, că înghețarea fondurilor părții interesate rămâne justificată.

– Dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă

- 152 În cele din urmă, în ceea ce privește garanția aferentă dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă, aceasta este asigurată efectiv de dreptul părților interesate de a introduce o acțiune în fața Tribunalului împotriva unei decizii de înghețare a fondurilor lor, în conformitate cu articolul 230 al patrulea paragraf CE (a se vedea, în acest sens, CEDO, Hotărârea Bosphorus împotriva Irlandei din 30 iunie 2005, nr. 45036/98, republicată încă în *Culegerea de hotărâri și decizii*, § 165, și Decizia Segi și alții și Gestoras pro Amnistía împotriva celor 15 state membre ale Uniunii Europene din 23 mai 2002, nr. 6422/02 și 9916/02, *Culegerea de hotărâri și decizii*, 2002-V).
- 153 În acest context, controlul jurisdicțional al legalității unei decizii de înghețare a fondurilor, adoptată în temeiul articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001, este cel prevăzut la articolul 230 al doilea paragraf CE, în conformitate cu care instanța comunitară are competența de a se pronunța asupra acțiunilor întemeiate pe acuzații privind lipsa competenței, încălcarea normelor fundamentale de procedură, încălcarea Tratatului CE sau a oricărei norme privind aplicarea acestuia ori un abuz de putere.
- 154 În temeiul acestui control și în lumina motivelor de anulare invocate de partea interesată sau propuse din oficiu, este de competența Tribunalului să verifice, în special, că sunt îndeplinite condițiile legale de aplicare a Regulamentului nr. 2580/2001 într-un caz concret, precum cele enunțate la articolul 2 alineatul (3) din regulament și, făcându-se trimitere fie la articolul 1 alineatul (4), fie la articolul 1 alineatul (6) din Poziția comună 2001/931, după cum este vorba despre o decizie inițială sau de o decizie ulterioară de înghețare a fondurilor. Acest lucru implică faptul că controlul jurisdicțional al legalității deciziei în litigiu se extinde la aprecierea faptelor și circumstanțelor invocate ca justificând această decizie, precum și la verificarea probelor și informațiilor pe care se bazează aprecierea, astfel cum a recunoscut Consiliul, în mod expres, în înscrisurile sale din cadrul cauzei care a condus la Hotărârea Yusuf, punctul 29 de mai sus (punctul 225). Tribunalul trebuie, de asemenea, să se asigure cu privire la respectarea dreptului la apărare și a cerinței de motivare în această privință, precum și, după caz, cu privire la temeinicia considerentelor imperioase invocate în mod excepțional de Consiliu pentru a se sustrage de la aceasta.
- 155 În speță, acest control este cu atât mai indispensabil cu cât acesta constituie singura garanție procedurală care permite asigurarea unui echilibru just între necesitatea combaterii terorismului internațional și protecția drepturilor fundamentale. Având în vedere că restricțiile impuse de Consiliu privind dreptul la apărare al părților interesate trebuie să fie echilibrate de un control jurisdicțional strict, independent și imparțial (a se vedea, în acest sens, Hotărârea Curții din 2 mai 2006, Eurofood, C-341/04, Rep., p. I-3813, punctul 66), instanța comunitară trebuie să aibă posibilitatea de a controla legalitatea și temeinicia măsurilor de înghețare a fondurilor, fără să fie posibil să se ridice obiecții conform cărora probele și informațiile utilizate de Consiliu sunt secrete sau confidențiale.
- 156 În această privință, este necesar să se sublinieze că, deși Curtea Europeană a Drepturilor Omului recunoaște faptul că utilizarea unor informații confidențiale se poate dovedi indispensabilă atunci când este în joc siguranța națională, totuși acest lucru nu înseamnă, în opinia acesteia, că autoritățile naționale nu sunt supuse niciunui control de către instanțele naționale, din moment ce

acestea afirmă că respectiva cauză privește siguranța națională și terorismul (a se vedea CEDO, Hotărârea Chahal împotriva Regatului Unit, punctul 135 de mai sus, § 131, și jurisprudența citată, și Hotărârea Öcalan împotriva Turciei din 12 martie 2003, nr. 46221/99, nepublicată în *Culegerea de hotărâri și decizii*, § 106, și jurisprudența citată).

- 157 Tribunalul consideră că este necesar, și în acest caz, să se inspire din dispozițiile Directivei 2004/38. În conformitate cu jurisprudența Curții, citată la punctul 150 de mai sus, această directivă prevede, la articolul 31 alineatul (1), că persoanele interesate au acces la căi de atac jurisdicționale și, după caz, administrative, în statul membru gazdă, pentru a ataca o decizie adoptată împotriva lor din motive de ordine publică, siguranță publică sau sănătate publică. În plus, în conformitate cu articolul 31 alineatul (3) din directivă, căile de atac permit examinarea legalității deciziei, precum și a faptelor și împrejurărilor pe care se bazează măsura propusă.
- 158 Chestiunea dacă reclamantului și/sau avocaților săi li se pot comunica probele și informațiile a căror confidențialitate este invocată, sau dacă acestea pot fi comunicate exclusiv de Tribunal, conform unei proceduri speciale care urmează să fie definită astfel încât să se protejeze interesele publice în cauză, acordând în același timp părții interesate un grad suficient de protecție jurisdicțională, este o problemă diferită, cu privire la care nu este necesar ca Tribunalul să se pronunțe în cadrul prezentei acțiuni (a se vedea, totuși, CEDO, Hotărârea Chahal împotriva Regatului Unit, punctul 135 de mai sus, §§ 131 și 144; Hotărârea Tinnelly & Sons și alții și McElduff și alții împotriva Regatului Unit, punctul 119 de mai sus, §§ 49, 51, 52 și 78; Hotărârea Jasper împotriva Regatului Unit, punctul 135 de mai sus, §§ 51–53, și Hotărârea Al-Nashif împotriva Bulgariei din 20 iunie 2002, nr. 50963/99, nepublicată în *Culegerea de hotărâri și decizii*, §§ 95–97, precum și punctul IX.4 din orientările Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, citate la punctul 111 de mai sus).
- 159 În cele din urmă, este necesar să se admită faptul că respectivul Consiliu dispune de o putere de apreciere extinsă în privința probelor care trebuie luate în considerare în vederea adoptării unor măsuri constând în sancțiuni economice și financiare, în baza articolelor 60 CE, 301 CE și 308 CE, în conformitate cu o poziție comună adoptată în temeiul PESC. Având în vedere că instanța comunitară nu poate, în special, să substituie aprecierea sa a probelor, faptelor și împrejurărilor care justifică adoptarea unor astfel de măsuri aprecierii Consiliului, controlul exercitat de Tribunal privind legalitatea deciziilor de înghețare a fondurilor trebuie să se limiteze la a verifica respectarea regulamentului de procedură și a motivării, a exactității materiale a faptelor, precum și absența unei erori evidente în aprecierea faptelor și a unui abuz de putere. Acest control limitat se aplică, în special, aprecierii considerentelor în ceea ce privește oportunitatea pe care se bazează astfel de decizii (a se vedea punctul 146 de mai sus și, în acest sens, punctul 158 de mai sus, CEDO, Hotărârea Leander împotriva Suediei din 26 martie 1987, seria A nr. 116, § 59, și Hotărârea Al-Nashif împotriva Bulgariei, §§ 123 și 124).

Aplicarea în prezenta cauză

- 160 Tribunalul subliniază, în primul rând, că reglementările relevante, și anume Regulamentul nr. 2580/2001 și Poziția comună 2001/931 la care face trimitere acesta, nu prevăd în mod explicit nicio procedură de comunicare a probelor incriminatorii și de audiere a părților interesate, nici înainte de sau concomitent cu adoptarea unei decizii inițiale de înghețare a fondurilor acestora, nici în vederea obținerii retragerii acestora de pe lista în litigiu, în contextul adoptării unor decizii ulterioare. Cel mult, articolul 1 alineatul (6) din Poziția comună 2001/931 prevede că „[n]umele persoanelor și ale entităților incluse pe lista din anexă vor face obiectul unei revizuri la intervale

regulate, cel puțin o dată pe semestru, pentru a se asigura că menținerea lor pe listă rămâne justificată”, iar articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 prevede că „Consiliul [...] revizuieste și modifică lista [...] în conformitate cu dispozițiile articolului 1 alineatul [...] (6) din Poziția comună 2001/931”.

- 161 În continuare, Tribunalul constată că, în niciun moment anterior introducerii prezentei acțiuni, nu i s-au comunicat reclamantei probele incriminatorii. Aceasta subliniază, în mod întemeiat, că atât decizia inițială de înghețare a fondurilor, cât și deciziile ulterioare, până la și inclusiv decizia atacată, nici măcar nu menționează „informațiile precise” sau „elementele de dosar” care arată că o decizie care justifică includerea sa pe lista în litigiu a fost adoptată în privința sa de către o autoritate națională competentă.
- 162 Astfel, deși reclamanta a aflat că, în curând, urma să fie inclusă pe lista în litigiu și deși a luat inițiativa de a contacta Consiliul pentru a încerca să împiedice adoptarea unei astfel de măsuri (a se vedea punctul 69 de mai sus), aceasta nu luase cunoștință de probele specifice reținute împotriva sa pentru a justifica sancțiunea propusă și, prin urmare, nu era în măsură să își prezinte în mod eficient punctul de vedere în această privință. În aceste condiții, argumentul Consiliului, conform căruia acesta a audiat reclamanta înainte de a proceda la înghețarea fondurilor sale, nu poate fi acceptat.
- 163 Considerentele precedente, consacrate verificării respectării dreptului la apărare, sunt, de asemenea, aplicabile, *mutatis mutandis*, verificării respectării obligației de motivare.
- 164 În speță, nici decizia atacată, nici Decizia 2002/334, pe care aceasta o actualizează, nu respectă cerința de motivare, astfel cum este stabilită mai sus, având în vedere că acestea se limitează să afirme, în al doilea considerent, că este „de dorit” să se adopte o listă actualizată a persoanelor, grupurilor și entităților cărora li se aplică Regulamentul nr. 2580/2001.
- 165 Nu numai că reclamanta nu a putut să își susțină în mod eficient punctul de vedere în fața Consiliului, dar, în absența oricărei precizări, în decizia atacată, privind motivele specifice și concrete care o justifică, acesteia nu i s-a oferit posibilitatea de a se prevala de dreptul său de a introduce o acțiune în fața Tribunalului, având în vedere legăturile, menționate anterior, între garantarea dreptului la apărare, cea care decurge din obligația de motivare și cea a dreptului la o acțiune jurisdicțională efectivă. În această privință, este necesar să se amintească faptul că posibilitatea de a corecta absența totală a motivării după introducerea unei acțiuni este considerată la ora actuală în jurisprudență ca aducând atingere dreptului la apărare (a se vedea punctul 139 de mai sus).
- 166 În plus, nici înscrisurile diverselor părți în cauză, nici elementele de dosar prezentate în fața Tribunalului nu îi permit acestuia să își exercite controlul jurisdicțional, având în vedere că acesta nu este în măsură nici măcar să determine cu certitudine, după încheierea procedurii orale, care este decizia națională menționată la articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931, pe care se bazează decizia atacată.
- 167 În cererea sa, reclamanta s-a limitat la a susține că a fost inclusă pe lista în litigiu „aparent numai pe baza documentelor prezentate de regimul de la Teheran”. În replica sa, aceasta a adăugat, în special, că „nu exista nicio explicație privind motivele factuale pentru care fusese înscrisă” pe lista în litigiu, că „fusese privată, de asemenea, de orice posibilitate de a avea acces la dosarul său” și că „era foarte probabil ca motivele înscrierii sale să fie diplomatice”.

- 168 În memoriile sale în apărare și în duplica sa, Consiliul s-a abținut să ia poziție cu privire la acest aspect.
- 169 În memoriul său în intervenție, Regatul Unit a subliniat că „[r]eclamanta nu susțin[ea] și nimic nu suger[a] faptul că nu [fusesse] inclusă în anexă în baza unei [decizii adoptate de o autoritate competentă care a considerat că reclamanta era implicată în activități teroriste]”. Din acest memoriu pare să rezulte, de asemenea, faptul că, potrivit Regatului Unit, decizia în cauză este Decizia Home Secretary din 28 martie 2001, confirmată de Decizia Home Secretary din 31 august 2001, apoi, în acțiunea în revizuire, de Hotărârea High Court din 17 aprilie 2002 și, în cele din urmă, în apel, prin Decizia POAC din 15 noiembrie 2002.
- 170 În observațiile privind memoriul în intervenție, reclamanta nu a respins în mod specific și nici măcar nu a comentat aceste observații ale Regatului Unit. Având în vedere motivele și argumentele de ordin general ale reclamantei și, în special, afirmațiile sale amintite la punctul 167 de mai sus, nu este posibil, totuși, să se accepte pur și simplu teza Regatului Unit. În plus, în cursul ședinței, reclamanta a repetat că nu știa ce autoritate competentă adoptase decizia națională care o privea și nici în baza căror elemente și informații precise fusese adoptată decizia.
- 171 De asemenea, în cursul ședinței, drept răspuns la întrebările adresate de Tribunal, Consiliul și Regatul Unit nu au fost în măsură nici măcar să ofere un răspuns coerent în ceea ce privește necesitatea de a stabili care este decizia națională în baza căreia a fost adoptată decizia atacată. Conform Consiliului, era vorba numai despre decizia Home Secretary, astfel cum este confirmată de POAC (a se vedea punctul 169 de mai sus). Conform Regatului Unit, decizia atacată s-a bazat nu numai pe decizia în cauză, ci și pe alte decizii naționale, nespecificate altfel, adoptate de autoritățile competente în alte state membre.
- 172 Prin urmare, este necesar să se constate că și la încheierea procedurii orale, Tribunalul nu este în măsură să își exercite controlul asupra legalității deciziei atacate.
- 173 În concluzie, Tribunalul constată că decizia atacată nu este motivată și că a fost adoptată în cadrul unei proceduri în cursul căreia dreptul la apărare al reclamantei nu a fost respectat. În plus, Tribunalul nu este în măsură, chiar și în acest stadiu al procedurii, să procedeze la controlul jurisdicțional al legalității acestei decizii.
- 174 Aceste considerente nu pot decât să determine anularea deciziei atacate, în măsura în care aceasta privește reclamanta, fără să mai fie necesară pronunțarea, în cadrul acțiunii în anulare, cu privire la ultimele două părți ale primului motiv, nici cu privire la celelalte motive și argumente ale acțiunii.

Cu privire la cererea de despăgubiri

Argumentele părților

- 175 Reclamanta nu a prezentat niciun element de fapt sau de drept în sprijinul capătului de cerere având ca obiect obligarea Consiliului la plata sumei de un euro în repararea prejudiciului pe care pretinde că l-a suferit. Nici Consiliul, nici intervenientul nu au luat poziție cu privire la această cerere în înscrisurile lor sau în ședință.

Aprecierea Tribunalului

- 176 În temeiul articolului 19 din Statutul Curții de Justiție, precum și al articolului 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, orice cerere trebuie să includă obiectul litigiului și expunerea sumară a motivelor invocate. Această mențiune trebuie să fie suficient de clară și precisă pentru a permite pârâtului să își pregătească apărarea, iar Tribunalului să se pronunțe cu privire la acțiune, după caz, în lipsa altor informații ajutătoare. Pentru a garanta securitatea juridică și buna administrare a justiției, este necesar, pentru ca o acțiune să fie admisibilă, ca elementele esențiale de fapt și de drept pe care se bazează acțiunea să reiasă, cel puțin sumar, dar în mod coerent și inteligibil, din textul propriu-zis al cererii (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 3 februarie 2005, Chiquita Brands și alții/Comisia, T-19/01, Rep., p. II-315, punctul 64, și jurisprudența citată).
- 177 Pentru îndeplinirea acestor cerințe, o cerere având ca obiect repararea prejudiciului cauzat de o instituție comunitară trebuie să conțină elementele care permit identificarea comportamentului imputat de către reclamant instituției, motivele pentru care acesta consideră că există o legătură de cauzalitate între comportament și prejudiciul pe care pretinde că l-a suferit, precum și caracterul și întinderea acestui prejudiciu (a se vedea punctul 176 de mai sus, Hotărârea Tribunalului din 10 iulie 1997, Guérin automobiles/Comisia, T-38/96, Rep., p. II-1223, punctele 42 și 43, precum și Hotărârea Tribunalului Chiquita Brands și alții/Comisia, punctul 65, și jurisprudența citată). În schimb, o cerere având ca obiect obținerea unui tip de compensație nespecificat nu este suficient de concretă și trebuie, prin urmare, să fie considerată inadmisibilă (punctul 176 de mai sus, Hotărârea Chiquita Brands și alții/Comisia, punctul 66).
- 178 Mai precis, o cerere de reparare a unui prejudiciu moral, cu titlu simbolic sau pentru obținerea unei compensații reale, trebuie să specifice natura prejudiciului pretins în ceea ce privește comportamentul imputat instituției pârâte și să evalueze, chiar și aproximativ, ansamblul acestui prejudiciu (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 15 iunie 1999, Ismeri Europa/Curtea de Conturi, T-277/97, Rep., p. II-1825, punctul 81, și jurisprudența citată).
- 179 În speță, probabil că solicitarea de despăgubiri din cadrul cererii trebuie să poată fi înțeleasă ca vizând repararea unui prejudiciu moral, având în vedere că acesta este evaluat la suma simbolică de un euro. Este la fel de adevărat că reclamanta nu a precizat natura și caracterul acestui prejudiciu moral, și mai ales, nici nu a identificat pretinsul comportament neadecvat al Consiliului, cu privire la care se afirmă că reprezintă cauza acestui prejudiciu. Nu este de competența Tribunalului să cerceteze și să identifice, din rândul diverselor motive invocate în sprijinul cererii de anulare, motivul sau motivele pe care reclamanta consideră că se întemeiază cererea de despăgubiri. De asemenea, nu este de competența Tribunalului să evalueze și să verifice existența unei eventuale legături de cauzalitate între comportamentul vizat de motivul sau motivele în cauză și prejudiciul moral pretins.
- 180 În aceste condiții, solicitării de despăgubiri din cadrul cererii îi lipsesc cele mai elementare detalii și, prin urmare, trebuie să fie declarată inadmisibilă, cu atât mai mult cu cât reclamanta nici măcar nu a încercat să remedieze acest defect în replica sa.
- 181 De asemenea, rezultă că nu este necesară pronunțarea, în cadrul cererii de despăgubiri, cu privire la motivele și argumentele invocate de reclamantă în sprijinul cererii sale de anulare, dar care nu au fost încă examinate de Tribunal (a se vedea punctul 174 de mai sus).

Cu privire la cererea de redeschidere a procedurii scrise

- 182 Considerentele care au determinat Tribunalul să anuleze decizia atacată, în măsura în care aceasta privește reclamanta, nu se bazează, în nicio privință, pe noile documente depuse de aceasta la grefă la 18 și 25 ianuarie 2006 (a se vedea punctele 23 și 24 de mai sus). Deși documentele respective au fost depuse la dosar (a se vedea punctul 31 de mai sus), acestea trebuie, prin urmare, să fie considerate ca fiind lipsite de orice relevanță în sensul prezentei hotărâri. În aceste condiții, nu este necesar să se admită cererea Consiliului de redeschidere a procedurii scrise (a se vedea punctul 25 de mai sus).

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 183 În conformitate cu articolul 87 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, Tribunalul poate repartiza cheltuielile de judecată sau poate decide ca fiecare parte să suporte propriile cheltuieli de judecată, în cazul în care părțile cad în pretenții cu privire la unul sau mai multe capete de cerere. În prezenta cauză, se impune obligarea Consiliului la plata, în afara propriilor cheltuieli de judecată, a patru cincimi din cheltuielile de judecată ale reclamantei.
- 184 În conformitate cu articolul 87 alineatul (4) primul paragraf din Regulamentul de procedură, statele membre care intervin în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a doua)

declară și hotărăște:

- 1) Respinge acțiunea ca fiind parțial inadmisibilă și parțial neîntemeiată, în măsura în care urmărește anularea Poziției comune 2005/936/PESC a Consiliului din 21 decembrie 2005 de actualizare a Poziției comune 2001/931/PESC și de abrogare a Poziției comune 2005/847/PESC.**
- 2) Anulează, în măsura în care aceasta privește reclamanta, Decizia 2005/930/CE a Consiliului din 21 decembrie 2005 de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 2580/2001 privind măsuri restrictive specifice îndreptate împotriva anumitor persoane și entități în vederea combaterii terorismului și de abrogare a Deciziei 2005/848/CE.**
- 3) Respinge acțiunea în despăgubiri ca inadmisibilă.**
- 4) Obligă Consiliul la suportarea, în afara propriilor cheltuieli de judecată, a patru cincimi din cheltuielile de judecată ale reclamantei.**
- 5) Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Pirrung

Forwood

Papasavvas

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 12 decembrie 2006.

Grefier

Președinte

E. Coulon

J. Pirrung

CUPRINS

Istoricul litigiului	2
Procedura și concluziile părților	4
Cu privire la consecințele procedurale ale abrogării și înlocuirii actelor atacate inițial	6
Cu privire la al doilea capăt de cerere	8
Cu privire la cererea de anulare a poziției comune atacate	8
Argumentele părților.....	8
Aprecierea Tribunalului.....	9
Cu privire la cererea de anulare a deciziei atacate	12
Argumentele părților.....	12
Aprecierea Tribunalului.....	16
Aplicabilitatea garanțiilor aferente respectării dreptului la apărare, obligației de motivare și dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă în contextul adoptării unei astfel de decizii de înghețare a fondurilor în temeiul Regulamentului nr. 2580/2001.....	17
– Dreptul la apărare	17
– Obligația de motivare	19
– Dreptul la protecție jurisdicțională efectivă	20
Obiectul și limitele garanțiilor aferente respectării dreptului la apărare, obligației de motivare și dreptului la protecție jurisdicțională efectivă, în contextul adoptării unei decizii de înghețare a fondurilor în temeiul Regulamentului nr. 2580/2001.....	20
– Dreptul la apărare	20
– Obligația de motivare	25
– Dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă	29
Aplicarea în prezenta cauză.....	30
Cu privire la cererea de despăgubiri	32
Argumentele părților.....	32
Aprecierea Tribunalului.....	33
Cu privire la cererea de redeschidere a procedurii scrise	34
Cu privire la cheltuielile de judecată	34